

PRVNÍ KAPITOLA

*Nalezneš-li med, jez, pokudž by dosti nebylo tobě,
abys snad nasycen jsa jím, nevyvrátil ho.*

Šalomoun

I

A tak jsem na tom zámku. Jsem na plese, který se na tom zámku koná.

Jdu dovnitř velkými dveřmi, pak jsou ještě jedny dveře a ještě jedny a tady už stojí ona. Jenom ona uprostřed sálu, jenom ona a já. Hraje hudba. Nevím, kde se ti šumaři schovávají, ale vidět je není. Stojíme, pohledy upřené na sebe, svět se s námi točí a všechno je tak nádherné a skvělé a kouzelné. Když se na sebe dost vynadíváme, zkusíme tančit. Nic neříkáme, jen tančíme. Snad oba víme všechno, a tak mezi námi panuje posvátné ticho. Až za pár minut nebo hodin, kdy ji pevně držím na parketu v náruči, ona najednou povídá:

„Je tu krásně, že?“

„Je.“

„Umíš... jak bych to... zajímavě tančit.“

„Děkuju.“

„A co vlastně děláš?“

Neodpověděl jsem. I když jsem neznal důvod, o tomhle se mi mluvit nechtělo.

2

Tramvaj nás vezla tmou, blížili jsme se k zastávce a já se cítil hrozně unavený a ospalý. Seděl jsem na sedačce a díval se ven. Pozoroval jsem barevná světla semaforů, sem tam nějakou reklamu, bílé zářící okna domů a všechno to bylo ohromující a veliké a fantastické, protože to byla jedna

z mých prvních cest noční Prahou. Máma seděla hned za mnou a něco četla. Chodila večerně studovat účetnictví na ekonomku, a jelikož mě dneska nemohla přijet hlídat babička, musel jsem do té školy jet s ní a sedět tam a poslouchat něco, čemu jsem vůbec nerozuměl a co mě ani trochu nebavilo.

Blížili jsme se k domovu a já už poznával, kde to vlastně jsme. Věděl jsem, že pojedeme asi čtvrt hodiny a pak budeme vystupovat. Najednou si na mě sedla moucha a já ji začal odhánět. Byla hrozně otravná. Pak jsem si všiml, že se přede mě posadila nějaká stará paní, která právě nastoupila. Dívala se na mě a divně se usmívala.

„Tak odkud jedeš, hochu, takhle pozdě?“ zeptala se po chvíli.

„Ze školy,“ řekl jsem.

„Ze školy... No tak to ano...“

„Byl se mnou,“ řekla máma, která se zvedla od knížky.

„To je váš?“

Máma se usmála a pohládila mě po vlasech.

„Ano, ten je můj...“

„Máte pěknýho kluka.“

Moucha mě začala zase otravovat a já už z ní začínal být nervózní a otrávený.

„A čímpak budeš, až vyrosteš?“ obrátila se ta stará paní zpátky ke mně.

„Já? – Já budu mouchařem,“ odpověděl jsem bez rozmyšlení.

„Bude spisovatelem,“ opravila mě s hrdostí v hlase máma.

Je mi krásně na těle i na duchu, možná víc na duchu, ale možná víc na těle, jde to jen těžko posoudit. Pak najednou přestává hrát hudba a my si sedáme k malému kulatému stolu, který je slavnostně vyzdobený. Svíčka uprostřed hoří a já si konečně všímám, že se příjemně setmělo a kolem nás je velmi intimně. Chci se jí alespoň dotknout,

pohladit třeba po ruce, ale než to stačím udělat, objeví se odkudsi číšník v černém fraku a nalévá nám bílé víno do broušených skleniček. Všechno je ohromně slavnostní a my si připíjíme.

„Na co?“

Musím chvíli přemýšlet, nic mě nenapadá, jsem podivně omámený, ale pak na to konečně přicházím.

„Na ten přívěsek, který máte na krku.“

„Který máš,“ opravuje mě.

„Tak dobře: Na ten přívěsek, který máš na krku,“ opakuji. „A co to má vlastně být?“

„To je elixír,“ řekne a pravou rukou se dotkne malé zelené lahvičky, která se houpá na zlatém řetízku.

Elixír? Elixír čeho, ptám se sám sebe, ale nahlas nic neříkám. Asi bych byl moc zvědavý. Ona se na mě pořád usmívá a pozoruje mě svýma velkýma hnědýma očima, které mě celého pohlcují.

„Budeme už jíst?“

„Proč ne,“ řekne a dvakrát zatleská.

Objeví se číšník, je to jiný než ten s pitím, tenhle je zarostlý a připadá mi, že trochu zapáchá. Přináší dva otlučené kytičkované talířky, jeden dává jí a druhý pokládá přede mě. Na talířcích jsou míchaná vejčička, která jsou tak trochu, snad aby se neřeklo, ozdobena červenou paprikou. Ale kde jsou všechny ty lahůdky? Kde jsou pečená kuřata, husičky s křupavou kůrčičkou, kde asi schovávají dozlatova upravená holoubátka a křepelky? Kde jsou ryby s nejjemnějším masem a urožněné sele?

„Dobrou chuť,“ popřeje mi ona.

„Ano. Jistě. Dobrou.“

Nebo restovaná játra, rolády, rostbíf... Kde jsou saláty, ovoce a zelenina? A co teprve lahodné sýry?

Ládujeme se míchanými vejčičky a zakusujeme je gumovým pečivem. Dolévám jí třetí skleničku, sobě také a znovu si připíjíme.

4

Strčil jsem hlavu pod peřinu, ale připadalo mi, že pořád vidím tátu, jak stojí nad hromadou třísek a po tvářích mu tečou slzy. Máma totiž vzala jeho housle a rozšlapala je, když se vrátil pozdě v noci z koncertu. Ne pozdě v noci, ale brzo po ránu... Táta tam stál a ty slzy mu pořád tekly po tvářích. Pomalu si k těm houslím klekl a třísku po třísce je sbíral do náručí. Chodil potom se zbytkem těch houslí po bytě a vykládal, jak se takové housle dělají: „To musí nejdřív někdo přijít, vykopat jámu, zasadit strom... javor, a pak třeba až po padesáti letech přijde někdo další a musí ten strom porazit. To dřevo se potom na roky pečlivě uskladní, aby vyschlo a teprve pak může přijít nějaký houslař a vyřezat z něho housle. A pak takovej barbar, jako je naše máma, ty housle klidně rozšlape jako nějaký poslední haraburdí...“ Bylo mi táty strašně líto a v tu chvíli jsem si najednou představil, jak táta pokládá náruč s torzem houslí na místo k ostatním třískám. Je najednou celý v černém, všude plno květin a kapela hraje nějaký smuteční pochod a tátovi po tvářích pořád tečou slzy. Připadá mi, že kapka za kapkou padá do těch třísek, které jsou zabaleny v lesklém černém sametu.

5

Oba dojídáme téměř současně a ona, když odloží stříbrný příbor, opět zatleská. Tentokrát třikrát. Přibíhají dva chrti. Jeden oranžový a druhý světle zelený. On a ona. On se staví vedle mé hostitelky, kdežto ona, ona se nechává hladit ode mě. „Líbí se ti?“ „Jsou nádherní.“ „To jsou moji dva miláčkové,“ říká a dává oranžovému pusku na čenich. „Vid', že vás panička miluje, že je to tak?“ Ale pes mlčí. Zelená se na mě vesele dívá a vrtí ocasem.

Znovu ji hladím a drbu pod krkem.

„Tak se utíkejte proběhnout na zahradu,“ pobídne je panička a ukazuje rukou ke dveřím.

Beru láhev, že doliji, ale ta je už úplně prázdná.

Ona se směje a dvakrát tleskne.

„Přejete si?“ ozývá se za mnou tak rychle, až se polekám.

Je to ten upravený číšník.

„Ještě víno, sluho!“ poroučí ona.

Takže ne číšník, ale sluha.

Vzápětí se objevuje ten druhý, zarostlý a nevonící, ten divný, nesympatický.

„Ještě něco?“

„Ne, díky, příteli... Jen, jestli vás mohu požádat, sklid'te, prosím, ze stolu.“

Nechápu, co se děje. Proč se k jednomu chová tak nadřazeně a k druhému, naopak, s porozuměním a řekl bych téměř s láskou? Ale to není moje věc.

Pijeme a já už cítím, že se mi točí hlava. Plamínek svíčky se rozpíjí do šera a moje společnice je čím dál krásnější. Začínám pochybovat, že je to všechno pravda. Napadá mě, že se mi to všechno jenom zdá. Bojím se probuzení, bojím se, že to všechno kolem zmizí a já se ocitnu někde mezi stěnami malého svírajícího pokoje. Ale ne, je to pravda, vím to. Víم to, jako že je sen někdy pravdivější než pravda.

„Chci tančit,“ říká a jednou zatleská.

Opět začíná hrát hudba. Trochu falešně, ale nám to nevadí. Jedno tlesknutí: hudba, dvě: jídlo a pití, a když se tleskne třikrát, tak přibíhají psi, aby se měl člověk s kým pomazlit.

Tančíme a já nevnímám okolí. Dívám se jen na ni, dotýkám se jí a hladím ji po nádherně rozpáleném těle.

„Jsi tu sama?“

„Ne,“ odpovídá.

Ne, opakuji si v duchu.

„Ne?“ opakují nahlas.

„Je tu se mnou párek psů a párek sluhů. Vždyť víš, viděl jsi je.“

Při tanci si všímám, že se zelená i oranžový vracejí a sedají si na kanape u stěny a pozorují nás.

Drží své úzké hlavy honosně vysoko a zdá se mi, že se na nás dívají povýšeně. Vypadají vznešeně, vidím na jejich hlavách vzácné korunovační klenoty posázené drahými kameny.

6

Máma mě vedla za ruku. Šli jsme nakupovat do nějakého obchodního domu. Po silnici kolem nás jezdila velkou rychlostí auta.

„Tady musíme přejít,“ řekla máma a stiskla mě ještě pevněji.

Stáli jsme dost dlouhou dobu, než jeden řidič zastavil a pustil nás. Viděl jsem, jak se na něj máma usmála a on na ni pokynul rukou. Nelíbil se mi. Měl nepříjemnou zarostlou tvář a pichlavé oči. Zdálo se mi, že by mě nejraději přejel.

Prosklené dveře se před námi otevřely a my vešli do obchodu. Najednou jsem se ocitl v pohádkovém ráji, kde to vřelo životem a lidmi, kteří se kolem nás míhali.

„Pevně se mě drž, tady by ses mohl lehce ztratit,“ povídá máma.

Ani jsem ji pořádně nevnímal, protože mě fascinovalo to divadlo kolem. Všude spousta věcí, všude spousta všeho.

A pak jsem ho uviděl... Seděl na pultu a díval se na mě. Prosil mě, abych ho tu nenechával. Měl veliké melancholické smaragdové oči. Jeho úsměv byl smutný a plný odevzdanosti...

„Mami, kup mi ho,“ ukázal jsem na něj.

„A kde bych na to vzala?“

„Mami...,“ prosil jsem dál.

„Nejde to, rozumíš?“

„Prosím, prosím...“

„Řekla jsem ne a basta!“

Máma mě popadla, a i když jsem začal brečet a vzpírat se, podařilo se jí odtáhnout mě pryč. Skrz krokodýlí slzy jsem se ohlížel za smutným plyšovým medvědem, který mi tak učaroval, že jsem si myslel, že už bez něho nemůžu dál žít.

7

„Co je ti?“

„Ale nic.“

„Tak proč máš slzy v očích?“

„To nejsou slzy. To je tím vínem.“

Bim – bam, bim – bam, ozývá se odkudsi a já se příšerně lekám.

Přijde mi, že jsem někde na zvonici v pravé poledne. Ohlušující rámus. Jenže tady to nejsou zvony, tady je to telefon. Mé společníci ho do ruky donáší upravený sluha, ona už pak jenom vezme sluchátko a povídá: Haló... ano, já... samozřejmě že sama... a kdo by tu se mnou mohl být... ano, to mi je, ale jenom trochu... vážně... já také... to je ale skvělé... už brzy... ale věřím, jistě, že věřím... A takhle si s dotyčným povídá. Zajímá mě, kdo to může být. Sedám si zatím ke stolu, беру do rukou skleničku a pohrávám si s ní. Také dost neuváženě a značně rychle piju. Hodně piju.

Když ukončí hovor, odevzdává telefon zpátky do péče svého sluhy. Pak si sedá vedle mě.

Nedokážu říct, co mě na ní tak přitahuje, ale musím se pořád dívat na tu malou zelenou lahvičku, co jí visí na krku. Je to maličká amfora, má zelenou barvu a po stěnách pestrobarevné ornamenty. Nikdy předtím jsem nic takového neviděl.

„Zaujala tě?“

„Je moc zajímavá,“ přiznávám.

„Já ji dostala k patnáctým narozeninám.“

„To jistě nebude tak dávno.“

„Dneska je to přesně rok.“

To je pěkná rána. Přesně rok. Takže má dnes šestnácté narozeniny. Děkuji mockrát, to je vážně

dobré, a já blbec se pořád divím, co tady dělám.
A co teď? Přijít na oslavu narozenin bez dárku, to mi není podobné.

„Omluv mě na chvíli, musím se na okamžik vzdálit,“ říká a vstává od stolu.

„Jistě.“

„Hned se vrátím.“

Doufám, že ne. Musím zatím sehnat nějaký dárek. Dívám se, jak kráčí celým sálem, až nakonec mizí v postranních dveřích. Snažím se něco vymyslet. Alespoň kytky... Ale vždyť je tu zahrada! Rychle vstávám, abych se tam podíval. Vrávoravě procházím prosklenými dveřmi a ocitám se na terase, ze které vedou krátké schody dolů do zahrady. Čerstvý vzduch mi dělá dobře, a tak se snažím zhluboka dýchat. Připadá mi, že ze mě alkohol rychle vyprchává a já najednou toužím po tom, abych nebyl vůbec opilý. Ale je to těžké. Rozhlížím se po nějakých květinách, ale nikde nic, samé květináče s malými ozdobnými trvalkami, které se mi vůbec nezamlouvají. Také už nějakou dobu cítím tlčení dole, a tak si vyhlížím místo u jednoho stromu. Ulevuji si s hlavou opřenou o mohutný kmen stromu. A už je vidím. Kousek ode mě rostou na záhoně nějaké růže. Zapnu si poklopec a pět tmavých krásek se mi po delším zápase daří utrhnout.

I když se rychle vracím do sálu, ona už tam sedí a podupává si nohou do rytmu odrhovačky, kterou hraje skrytá kapela.

„Tak kdepak jsme byli?“

„Musel jsem si odskočit,“ říkám vesele a pravou ruku s růžemi držím ještě stále za zády. „A také bych ti chtěl popřát vše nejlepší...“

Podávám jí květiny a sám vidím, že jsou černé. Jsou to černé růže.

„Cos to vyváděl?“ děsí se, když vidí, že mi trny do krve rozškrábaly dlaně.

„To nic, to je jenom škrábnutí,“ hraju si na hrdinu,

i když je mi najednou na omdlení a sotva se držím na nohou.

„Ukaž, já ti to zavážu.“

Vstává a obvazuje mi dlaň svým krajkovým kapesníčkem, který se začíná zbarvovat do červena. Látka nasakuje jako lačná houba a já mám pocit, že mě spíš vysává, než aby krvácení zastavila. Ale mýlím se. Za chvíli to přestává a já se mohu konečně uvolnit.

„Tak co? Jak je ti?“

„Už je to lepší.“

Roztřesenou levou rukou se ji snažím pohladit po tváři.

„To je příjemné.“

Cítím, že ji musím políbit. Blížím se k ní, ale ona uhýbá a já se svezu po její tváři. Zčervená a já pozoruji, jak je najednou nervózní.

„Já... já nemůžu... to nejde... ještě ne... Já už musím jít spát,“ říká, vytrhne se mi a utíká pryč.

Než se stačím vzpamatovat, mizí kdesi v nenávratnu.

Alespoň mi připadá, že v nenávratnu.

Sedím a zírám do blba. Co to má všechno znamenat?

A co mám teď dělat já? Copak mě tady může takhle nechat? Toužím po ní víc než zběsile.

„Tak půjdeme, ne?!“ ozývá se za mnou nepříjemný hlas, který mě vyleká.

Je to samozřejmě ten podivný nevábný sluha.

„A kam?“

„Přece do vašeho pokoje.“

Vstávám, naposledy se dívám na černé růže, které leží pohozyeny na stole, a poslušně následuji sluhu do svého pokoje.

DRUHÁ KAPITOLA

Lenivý duch se spokojí s tím, co vynalezli jiní.

Seneca

1

„Spíš,“ zeptala se mě potichu Klára.

„Ne,“ odpověděl jsem a otočil se k ní.
Byl jsem vzhůru už dost dlouho a díval se do stěny.

„Co je s tebou?“

„Nic,“ povídám.

„Jsi poslední dobou nějak nesyvůj...“

Jen jsme leželi vedle sebe.

„Už musím vstávat.“

„No jo,“ řekl jsem. „Já se za chvíli taky zvednu.“

Když Klára zmizela v kuchyni, začal jsem si to dělat pod peřinou. Dneska to bylo rychlý. Pak jsem vstal. Dal jsem si horkou sprchu a Klára mi zatím uvařila kafe a namazala chleba k snídani. Sama si nevzala nic. Měla už takovej zvyk. Nikdy nesnídala.

Začala mě bolet hlava. Bylo to divný, protože na bolesti hlavy jsem nikdy netrpěl. Jenom při kocovinách.

Ale kocovinu jsem neměl ani nepamatuju.

Už jsme s Klárou skoro nikam nechodili. Spíš jsme se drželi doma. Jídlo, televize, postel...

Asi je nějakej divnej tlak, říkal jsem si, když jsem stál u okna a díval se, jak se venku rýsuje další tropickej den. Vždycky jsem měl rád horký léta.

Nevím, proč na ně všichni nadávaj. „To je ale hroznej pařák, co? Už aby se trochu ochladilo, jinak to nepřežiju.“ Tupci.

„Na co zase myslíš?“

„Ale na nic, jenom se tak koukám,“ řekl jsem a otočil se ke Kláře, která si právě sušila vlasy.

„Musím si už taky zajít k holiči. Jak je venku?“

„Bude zase vedro.“

„Už by se mohlo ochladit. Alespoň trochu. Trvá to nějak moc dlouho.“

„Jo,“ usmál jsem se.

„Čemu se směješ?“

„Ale to nic...“

Posadil jsem se do křesla a pomalu jsem usrkával kafe. Klára zmizela někde v ložnici a zřejmě se tam předváděla před zrcadlem.

„Dneska se vrátím pozdě,“ zavolala na mě přes chodbu.

„Já vim. Už jsi to říkala včera. To jdeš opravdu s tou husou?“

„Slíbila jsem to.“

„No jo... Ale zajímalo by mě, jestli bys šla, i kdyby to nebyla tvoje nadřízená.“

Poslední dobou mě docela bavilo ji provokovat. Už jsem dávno nechtěl bejt za vola, kterej si dá všechno líbit. Ona mi taky nikdy nedala nic zadarmo.

Tak proč bych si nepřisadil já, když můžu?

„Jak vypadám,“ zeptala se Klára, když se vrátila zpátky do obýváku a postavila se přede mě.

„Dobře.“

„Co jsi to prve povídal?“

Řekl jsem, že už ani nevím, a dopil jsem zbytek kafe. Na dně hrnku s kýčovitejma růžičkama se lesknul už jenom černej lógr, ve kterým jsem se přehrabával lžičkou.

2

Dvě trička, ponožky, jedny tepláky a také jsem nezapomněl na bačkory. Ale co když mi bude zima? Tak ještě teplý svetr, rukavice a čepici. Seděl jsem nad svým malým kufříkem a přemýšlel, co všechno ještě přibalit. Něco k jídlu. Ano, určitě budu mít hlad, takže si musím vzít něco k jídlu. Vyndal jsem ze školní aktovky nedojedenou svačinu a položil ji do kufru vedle rukavic.

Zavřel jsem víko, na kterém byl nakreslený obrázek naší rodiny. Sám jsem ho kdysi maloval. Táta, máma a já uprostřed, aby mě mohl každý držet za jednu ruku. Všichni se usmívají. Na obrázku se všichni usmívají. Táta, máma i já.

Vzal jsem tužku a sám sebe jsem přeškrtnal a začmáral. Už tam nepatřím. Už tam nebudu patřit! Musím odejít. Musím odejít někam hodně daleko, aby mě už nikdo nikdy nenašel. Ještě baterku, ještě potřebuju přibalit baterku. Je odpoledne, ale za pár hodin už bude všude kolem černá

noc.

Znovu jsem zaklapl víko kufru a najednou se mi zdálo, že se táta s mámou usmívají z obrázku čím dál víc, že jsou veselejší a veselejší, až jim oči září neskutečným štěstím. To bude asi tím, že už se mě konečně zbavili.

3

Položil jsem hrnek do umyvadla a pustil do něj vodu. Lógr se zvířil a začal vytejkat ven. Umyl jsem i ostatní nádobí od snídane.

„Tak pa,“ řekla Klára. „Uvidíme se večer.“

„Ahoj.“

Pak už jenom bouchly vchodový dveře.

Do práce jsem vyrazil chvíli po Kláře.

Nastoupil jsem do autobusu, sednul si k oknu a myslel na to, co mě tam dneska čeká. A byl jsem do toho přemejšlení tak zabraněj, že jsem ani nevnímal krajinu, která se pohybovala za sklem.

Stejně jsem už znal každej strom, každou ulici a její rohy. Snad i každej kámen, co se kde v okolí povaloval, mi byl přinejmenším povědomej.

Vystoupil jsem z autobusu a prošel vrátnicí podniku, kde dělám už pět let, a zamířil jsem k šatnám.

Převlíknul jsem se do svýho bílýho pláště a vzal jsem to dlouhou chodbou až ke garážím, kde jsem prošel prosklenejma dveřma, a stál jsem přímo před naším skladem. Pak ještě jedny dveře, modrý, plechový, a už jsem byl „doma“.

„Dobrý ráno,“ pozdravil jsem Janu, která seděla na svý židli a zavazovala si zrovna tkaničku u boty.

„Ahoj.“

Janě mohlo bejt něco kolem čtyřiceti a byla to hrozně příjemná a hodná ženská. Měl jsem ji rád.

„Kde je Petr?“

„Vevnitř ve skladu.“

„Tak já se tam jdu taky podívat.“

„Dáš si kafe?“

Podíval jsem se na vaříč. Stála tam konvice s vodou a plotna sálala horkem.

„To bude fajn,“ řekl jsem. „Díky.“

Zalezl jsem do skladu, ale pak jsem si to rozmyslel a vrátil se.

„Nebo já si dám radši čaj. Kafe už jsem měl ráno.“

Prošel jsem obrovskejma vratama. Za nima po levý straně stály vozejky, na který si zákazníci nakládali zboží. Byli jsme velkosklad s mléčnejma výrobkama. Měli jsme tu všechno možný od sejrů až po sušenou smetanu. Ve skladu byla pěkná morna. Chlazení makalo o sto šest. Teploměr ukazoval něco málo nad nulou. I ve vaťáku tady člověk za chvíli promrznu na kost.

„Čus,“ zamával jsem na Petra, kterej právě rozhazoval nový zboží na palety.

„Nazdar.“

„Tak jak?“

„Ty vole, ani se neptej. Vod rána jsme se nezastavili.“

„No jasně... Jako vždycky.“

„Fakt. Dneska jezděj jak utržený ze řetězu.“

Vzal jsem pár krabic, že mu s tím trochu pomůžu, a odnesl jsem je na jedno volný místo, který jsem předtím zahlídnul.

„Co to je?“

„Nějaký nový sejry,“ povídá Petr.

„To bude zase nějaká paráda...“

„To víš.“

Rozbalil jsem jednu krabici. Uvnitř byly naskládány barevný krabičky s rozesmátejma ksichtama dětí.

„Martine,“ uslyšel jsem za sebou.

Byla to Jana a ukazovala mi, abych šel, že už mám hotovej čaj. Rychle jsme s Petrem rozházeli zbytek krabic a pak jsme si šli oba na chvíli sednout do tepla. Já, abych si vypil svůj čajík, a Petr alespoň na cigáro.

Sledoval jsem chvíli holky naproti přes chodbu v pokladně, jak markujou zákazníkům zboží. Bylo mi dobře. Nevím proč, ale bylo. Najednou mi přišlo,

že bych bez toho všeho tady nemohl ani bejt, že by mi to určitě chybělo. I když jsem toho měl kolikrát až nad hlavu a nadával nadával jsem a říkal si, že mám na víc, bylo to vždycky jenom chvilkový a hned to zase přešlo jako každá přehánka. Věděl jsem, že jednou stejně odejdu, ale taky mi bylo jasný, že to bude moc a moc těžký se s tím vším tady loučit. A hlavně s těma lidma, se všema holkama, který jsem měl strašně rád a který pro mě hodně znamenaly.

„Kolik jich tu už dneska bylo?“

„Docela dost. Myslím, že tak něco kolem padesáti.“

O zákaznících jsme se vždycky bavili jako

„o nich“, jako o příšerách z jinýho světa...

„Takže to vypadá, že vodpoledne bude taky pěkněj šrumec,“ povídám.

„Jo a už tam taky není moc mraženýho,“ oznámil mi Petr, když típal cigáro. „Asi bys měl zajet, aby někdo nenadával.“

„Za chvíli.“

Dopil jsem zbytek čaje a šel. Sednul jsem na destu, která stála v chodbě meziskladu. Vidlema jsem si nabral paletu a vyrazil jsem k rampě s nanukama. Bylo to hned za naší budovou, takže stačilo objet blok, vyjet na rampu a zaparkovat.

„Dobrý den,“ vešel jsem razantně do kanceláře.

U počítače seděla Věra.

„Á... koukám, že seš zase dobře naladěnej,“ povídá.

„To já přece vždycky.“

„No, to je fakt. Až se někdy divím, že tě to pořád baví.“

„Nebaví... ale přemáhám se.“

Věra se zasmála a podívala se na mě tak upřeně, až jsem se úplně zarazil.

„Tak co to bude?“

Nadiktoval jsem jí, co potřebuju, ona to nať ukala do počítače a vytiskla mi fakturu.

„Tady se mi upiš.“

„Stačej křížky?“

„To určitě ne. Ale jestli chceš, tak můžeš udělat otisk palce,“ řekla a podala mi polštářek na razítka. Namočil jsem si palec a otisk jsem opravdu udělal.

„Ty seš ale blbej,“ povídá. „Teď abych to vyjela znova.“

„Vždyť jsi to sama chtěla...“

Než mi vyjela novou fakturu, vynosil jsem z mrazáku zmrzliny a narovnal je na paletu. Ten jejich mrazák mě vždycky fascinoval. Nic tak obrovského jsem nikdy neviděl a nikdy mě ani nenapadlo, že by něco takového bylo vůbec možný. Byl to spíš mrazicí hangár.

Podíval jsem se na hromadu, co se kupila na paletě. Bylo toho požehnaně, až jsem se skoro bál, aby mi to někde cestou nepopadalo. Budu muset jet opatrně. Ale já už jezdil, na rozdíl od těch šílenců z mlíkárný, opatrně pořád. Od té doby, co jsem se jednou skoro převrátil v zatáčce u vrátnice, jsem si dával dobrou pozor, abych to nepřeháněl. Ono to hodně svádí, když má člověk pod zadkem silnej motor. Pěkně šlápnout pedálu na krk a cejtit ten mohutnej záběr... Ale mně se to tenkrát málem nevyplatilo, protože kdyby se desta opravdu převrátila, měl bych přinejmenším rozdrcenou nohu.

„Tady to máš,“ podala mi Věra fakturu, když vyšla ven z kanceláře. „Radši jsem to podepsala za tebe.“

„No to já nevím, jestli to můžu takhle vzít.“

„Budeš muset.“

„Tak to je potom ale docela jiná,“ řekl jsem, vyhoupl se do sedačky a nastartoval jsem. „Tak zatím.“

„Ahoj.“

„Já se stejně ještě stavím.“

„To veřím... Ty sem budeš jezdit pořád. Líbí se ti tu, co? Už jenom kvůli mně, že jo?“

Zapálil jsem plyn pod polívkou, abych jí trochu přihřál. Táta seděl na židli a škrabal brambory. Máma ležela nahoře v ložnici, protože jí nebylo dobře a měla zvýšenou teplotu. Museli jsme vařit my: já a táta. Kuře, které jsem asi před půl hodinou dal do trouby, se už barvilo dozlatova a ty brambory... no, táta se taky snažil.

„Tak jsem četl ty tvý básničky,“ řekl najednou. Venku bylo nepříjemně, padal drobný a vlezlý déšť.

„Hmm.“

„Přijdou mi strašně smutný a depresivní. To máš opravdu ze světa kolem sebe takhle divnej pocit úplný marnosti a bezvýchodnosti?“

„Nevim. Možná...“

„Jestli ano, tak to není moc dobrý,“ řekl táta a podíval se na mě.

Uhnul jsem pohledem, abych se mu nemusel dívat do očí. Vlastně ani nevím proč. Snad že jsem se za tu pravdu styděl.

„A taky se mi moc nelíbilo, že tam sám sebe nazýváš básníkem. To je trochu namyšlený. Jestli někdo básník je nebo ne, to ukáže teprve čas.“

V tu chvíli jsem si říkal, že to není pravda, že být básníkem znamená být... mít zkrátka ten pocit, který se ale nedá vysvětlit, a tak jsem raději zarytě mlčel a tátovi neodpověděl.

„Seš přece moc šikovnej, a tak si myslím, že by ses měl spíš věnovat něčemu, co je trochu víc - víc perspektivní. Ale psát můžeš samozřejmě klidně dál...“

Vypnul jsem plyn, protože polívka už byla horká.

„No, to je pravda. To můžu.“

Nalil jsem polívku do hlubokého talíře a zanesl ji nahoru do ložnice mámě, která tam ležela na posteli přikrytá obrovskou peřinou a listovala si v modrém sešitě. Položil jsem talíř na noční stolek.

„Děkuju.“

„Neni za co.A jak ti je?“ zeptal jsem se.

„Nic moc... Ale právě si tady čtu ty tvoje básně a jsou moc krásný.“

„Tátovi se nelíbily.“

„To je hloupost. Z toho si nic nedělej. A hlavně musíš psát dál. Jednou z tebe něco bude,“ řekla máma s úsměvem a podívala se na tu sraženou a nakyslou polívku. „Určitě z tebe něco bude.“

5

Cestou zpátky jsem myslel na Věru. Byla to docela pěkná holka, a kdybych chtěl, tak by z toho určitě něco bylo. Ale já Kláru nikdy nedokázal podvést. Ne že bych ji pořád tak bezmezně miloval, ale spíš proto ne, že jsem srab a bál bych se, že na to jednou přijde.

Roztřídili jsme s Petrem krabice s nanukama a dortama do našich malejch mrazáků a já pak odvezl destu zpátky do meziskladu, kde jsem ji zaparkoval a zkontroloval olej a vodu. Olej byl ještě v pohodě, ale vodu jsem musel dolejt. To ty vedra.

Až do oběda jsem se potom motal kolem desty. Celou jsem ji umyl a vyleštil, že byla jako ze škatulky a zářila na dálku. Do jídelny jsme šli kousek před jednou. Dneska byly na programu knedlíky plněný uzeným masem a k tomu zelí.Všechno trochu rozvařený a rozblemcaný jako v každý správný závodce.

„Tak máte za chvíli padla, co?“ povídám Petrovi, když jsme vrátili špinavý talíře.

„Už včera bylo pozdě.“

„Šel bych taky...“

„Už jenom necelejch pět hodin a máš to za sebou,“ zasmál se ten vůl škodolibě.

„Díky...“

Loudali jsme se z oběda s plnejma žaludkama.

„Jedu pro benzín,“ oznámil jsem, když jsme došli k vratům.

„Tak pozdravuj Mastnou skvrnu.“

Mastná skvrna byla přezdívka pro ženskou, která seděla v podnikový pumpě. Ona to ani pořádná pumpa nebyla, protože měla všeho všudy jeden jedinej stojan na naftu. Leteckej benzín pro desty se musel pumpovat ručně z přistavenejch sudů.

Zastavil jsem vzadu. Klíčky od zapalování jsem si vzal raději s sebou, protože kdybych je tam nechal a šly kolem holky z mlíkárnny, tak by mi destu určitě někam zašily a nechaly by mě, abych ji jako blbec hledal po celým areálu, a strašně by se tomu smály. Už mi to takhle kdysi udělaly. Musel jsem obejít domek pumpy, protože zadní vrata byly jako obvykle zamčený, a vešel jsem dovnitř předníma dveřma.

„Zdravím.“

„Ahoj,“ povídá Mastná skvrna. „Co chceš? Benzín?“

„No jo.“

„Kolik?“

„Dvacet.“

V duchu jsem počítal, že bych tam možná nalil i celejch třicet litrů, protože ručička ukazatele byla skoro na nule, ale to by se taky mohlo stát, že by mi to přetejkalo a že bych musel zbytek pracně slejvat trychtýřem zpátky do sudu.

„Vemeš si to tam sám?“

„Jo, vemu.“

„Z toho modrýho. Ještě by to mělo vystačit.“

Sudy s leteckým benzínem se vždycky značily modrou tečkou. Napojil jsem destu a vyrazil zpátky. Přijel jsem akorát, protože před skladem už na mě čekal kamión.

„Co tam máš?“ zavolal jsem na řidiče.

„Vezu ti hermelín.“

„Kolik toho je?“

„Tři palety.“

„Tři?“

„No jo.“

„A je to určitě pro nás?“ divil jsem se. „My bereme

vždycky jenom dvě.“

„Je to pro vás. Už jsem s nima mluvil,“ ukázal řidič směrem ke kanceláři našeho šéfa, která byla hned vedle pokladny.

Ani jsem ho ještě dneska neviděl, napadlo mě, když jsem nabíral první paletu. Složil jsem všechny tři a navezl je do skladu. Poskládal jsem je až vzadu, protože v prodeji bylo ještě pár balíků z minula. Kdybych to tam nechal, všichni by brali tady ten čerstvej, a co my pak s tím starým... Musel by se odepsat nebo rozprodat za polovinu zaměstnancům. To se vždycky vyhlásilo rozhlasem, když nám tu něco propadlo, že ve skladu sejrů maj něco zlevněnýho, a všichni z kanceláří z hlavní budovy se sem hnali v hejnech.

„Tak se zatím měj,“ mávnul na mě řidič, když jsem mu vrátil tři prázdný palety, který jsem vzal z hromady před skladem.

„Ty taky.“

Když jsem se vrátil do naší kanceláře, Petr a Jana už byli převlečený a chystali se k odchodu. Podíval jsem se na hodiny, bylo za deset minut dvě.

„Už jdete?“

„Jo,“ povídá Petr.

„Já puđu s váma a koupím si v kantýně něco k jídlu na odpoledne.“

Courali jsme se pomalu směrem k vrátnici. S náma už tam mířily i další davy netrpělivců, který se nemohly dočkat chvíle, kdy si budou moct odpíchnout a spěchat na nedalekou zastávku autobusu. Už se dělala fronta.

„Jdeš do hlavní budovy, nebo ven do krámu?“ zeptala se mě Jana.

Tím krámem myslela naší podnikovou prodejnu před vrátnicí.

„Asi ven. Tady stejně nic nemaj.“

Rozloučil jsem se s nima a snažil jsem se protlačit ven skrz netrpělivý lidi s píchačkama v rukou, který už upřeně hypnotizovali ručičky hodin

a čekali, kdy naskočí 14.00 hod. Po chvíli jsem se propasíroval a zapadnul jsem do krámu, kterej byl za rohem. A jakmile jsem za sebou zavřel dveře, už jsem uslyšel první cvaknutí. A pak to šlo ráz na ráz a já už jenom pozoroval lidi, jak se valej z vrátnice jako divokej proud nespoutaný řeky.

Koupil jsem si dva rohlíky a deset deka krásný libový slaniny a vrátil jsem se do kanceláře. Všude pusto a prázdno. Nikde nikdo, jenom nad silnicí, která vedla k našemu skladu, se vlnil horkej vzduch.

Sednul jsem si ke stolu a najednou jsem to uviděl: na stole ležela pohlednice. Vzal jsem ji do ruky a prohlížel si fotku malýho líbeznýho zámku, kterej se mi zdál povědomej. Ale kdy jsem byl naposledy na nějakým zámku? To už jsem si ani nepamatoval. Jenže daleko větší překvapení mě čekalo na druhý straně tý pohlednice. Bylo tam moje jméno. Byla adresovaná mně! V první chvíli jsem tomu nevěřil a pořád jsem si ji prohlížel a otáčel ze strany na stranu. Vůbec jsem ale nechápal, co to má znamenat. Pozvánka na slavnostní zámeckej ples?

TŘETÍ KAPITOLA

Ženy, které nejsou pyšné na své toalety, bývají pyšné na to, že nejsou pyšné na své toalety.

M. Twain

Probudilo mě až sluníčko, když mě začalo šimrat po tváři. Otevřela jsem oči a spokojeně se protáhla. Vstávat se mi ale ještě nechtělo. Bylo příjemné jen tak ležet, dívat se oknem do sladkého rána a vzpomínat na všechno, co se přihodilo. Přitulila jsem se ke svému plyšovému medvídkovi a pohládila ho. Zamrkal na mě a usmál se. Pak mě pohládil také. Dlouze jel měkkou tlapkou po

mé noze až nahoru.

„Dobré ráno,“ povídá.

„Dobré. Jak ses vyspal?“

„Já dobře a ty? Včera jsi šla spát pozdě...“

„Trochu jsem se zdržela,“ řekla jsem mu a trochu jsem se zastyděla.

„Mně nemusíš lhát. Já vím, kolik bylo hodin, když ses vrátila. A taky vím, že jsi byla opilá...“

„Ale jenom trochu. On na tu mojí slavnost přišel host,“ zasnila jsem se při vzpomínce.

A pak jsem svému plyšákovi vyprávěla celou tu historii o plese a o něm a o mně a všechno jsem mu vylíčila do nejmenších podrobností od první chvíle, kdy jsem ho spatřila až... až do okamžiku, kdy mě chtěl políbit a já utekla.

Můj medvídek chvíli nic neříkal, jenom se podivně mračil a já ho ustrašeně pozorovala a čekala, co z toho bude.

„To je pěkné...“

„Co je pěkné?“ zeptala jsem se ustrašeně.

„Ale to nic. Já jenom jestli – ale ne. Raději se už oblékni. Je pozdě. A pak se jdi najíst.“

„Už jdu.“

Políbila jsem ho, byl to můj veliký, ale hlavně jediný přítel, a poslušně jsem vstala, oblékla se a chtěla jsem jít na snídani.

„A co tvůj náhrdelník?“ zeptal se mě najednou medvídek.

„Ale jistě... Promiň, já zapoměla,“ řekla jsem a nasadila jsem si svůj řetízek s lahvičkou.

Pak jsem vyšla z pokoje a zamířila po schodech dolů do jídelny. Ale najednou se mi zatočila hlava, protože jsem uviděla jeho, jak sedí u stolu a snídá. Před tím jsem si vůbec nepřipouštěla, že tady zůstal. Uvědomila jsem si to až teprve tady. Až když jsem ho znovu spatřila.

„Dobré jitro,“ řekla jsem a posadila jsem se ke stolu proti němu.

„Dobrý.“

„Vidím, že ti chutná.“

Ládoval se totiž, jako by celý týden nejedl.

„Ano. Děkuju. Chutná,“ povídá s plnou pusou, až mu padaly drobky. „Pardón...“ omluvil se, protože si toho všiml.

Usmála jsem se na něj a pustila jsem se také do jídla.

„Vyspal ses dobře?“

„Výtečně.“

Nalila jsem si horkou čokoládu. Tu jsem odjakživa milovala. A usrkla jsem. Pobaveně se na mě podíval. Měl na sobě tytéž sváteční šaty jako včera a mě napadlo, že bych pro něj měla najít nějaký domácí oděv, aby se tu cítil dobře. Hned po snídani pověřím sluhu, aby mu někde něco vystrachali.

„A ty?“

„Co já?“

„Myslím, jak ses vyspala ty?“

„Aha... Já? Já jsem se vyspala do růžova. Vždyť vidíš, ne?“ řekla jsem a do tváří se mi nahrnula krev a já cítila, že se začínám červenat. Sklopila jsem proto oči tak, jak mě to učil můj milovaný medvídek.

Pak jsme oba mlčeli, ale já věděla, že to vůbec nevadí, že to všechno teprve přijde. A navíc jsme jedli a u jídla se přece nemluví.

„Moc se nepřejídej, protože k obědu budou míchaná vajíčka,“ řekla jsem, když už to ticho trvalo i na můj vkus příliš dlouho.

Ale on začal najednou vydávat podivné zvuky, jako by se mu zvedal žaludek. Rychle vstal a odběhl směrem k východu na balkón. Asi mu neudělalo dobře to včerejší víno. Ale mně po něm nic nebylo. Naopak, cítila jsem se svěží jako rybička, jako rybička v našem zahradním jezírku.

On se vrátil za pár minut a vypadal, že už je v pořádku. Všimla jsem si, že mu z obličeje ještě kape voda, musel se někde cestou opláchnout.

„Je ti dobře?“

„Ale ano,“ řekl a sedl si na svou židli.

„Jak dlouho tady zůstaneš?“ zeptala jsem se, když moji dva sluhové začali sklízet ze stolu.

„Ještě vlastně ani nevím,“ řekl. „Zatím jsem o tom vůbec nepřemýšlel.“

„Můžeš tu být, jak jenom dlouho chceš. Nebo spíš: jak dlouho můžeš...“

„Děkuju.“

„Není za co.“

„Ale ano. Je.“

Zadívala jsem se mu do očí a najednou se mi rozklepala kolena. Byla jsem jako omámená.

Zatočil se se mnou celý pokoj...

Bim – bam, bim – bam, zazvonil náhle telefon.

Když mi ho přinesli, vzala jsem sluchátko do ruky a povídám: Haló... ano, já... samozřejmě že sama... a kdo by tu se mnou mohl být... ano, to mi je, ale jenom trochu... vážně... já také... to je ale skvělé... už brzy... ale věřím, jistě, že věřím...

dobrá, tak tedy na shledanou. A pak jsem to položila.

Rozhlédla jsem se, protože můj host, mezitím, co jsem telefonovala, někam zmizel. Ale nebyl daleko.

Stál jen u dveří na balkón a díval se ven.

„Tak co... ukážeš mi ten svůj zámek?“ zeptal se, když se ke mně pomalu otočil.

„Ukážu. Ráda.“

„A kde začneme?“

„Třeba nahoře?“

„Proč ne,“ souhlasil.

Zamířila jsem ke schodišti. On mě loudavým krokem následoval. Vedla jsem ho do první ložnice na konci chodby v patře.

Vešli jsme do zatemněné místnosti, kde se v pološeru rýsovaly obrysy do prostěradel zabalených křesel a kulatého konferenčního stolku.

V pokoji byl těžký, plísňí nasáklý vzduch a mně se tady špatně dýchalo. Připadala jsem si jako ve vězení, a když jsem se podívala na něj, myslím, že měl pocit úplně stejný. Všude po zemi se povalovaly

chuchvalce prachu a zakrývaly motivy měkkého tmavě červeného koberce, který se ztrácel pod masivními skříněmi.

„Tehle pokoj se už hodně dlouho nepoužívá.“

„To je vidět,“ řekl a provokativně přešel prstem po parapetu okna, kde zůstala dlouhá rušivá čára.

„A teď ti ukážu svůj pokojíček,“ řekla jsem.

„Ony tady nahoře ty ostatní pokoje vypadají všechny úplně stejně.“

„Na ten tvůj jsem opravdu zvědavý,“ řekl a pohladil mě po ruce.

On mě možná ani nepohladil, možná se mě jenom lehce dotkl, třeba neúmyslně, co já vím, ale já jsem z toho byla celá nesvá a pořád jsem na to myslela a v duchu jsem si to místo, kde se mě dotkla jeho ruka, pořád opatrovala a dívala se na něj, až jsem málem přešla svůj pokoj...

„Tady je to,“ otevřela jsem dveře.

Prošel kolem mě a nic. Takže to asi opravdu byla náhoda. Pečlivě se mi totiž vyhnul a odhrnul závěs, aby mohl vstoupit do pokoje. Smutně jsem si povzdechla, a navíc hodně nahlas, ale on to naštěstí neslyšel. Musím si dávat pozor. Takové věci se pro slušně vychovanou dámu nehodí. Nějaké vzdychání... to tedy rozhodně ne, řekl by můj medvídek. Už jsem se těšila, až je navzájem představím.

„Máš to tu moc krásný.“

Jak by také ne! Vždyť to bylo něco práce, něco přestavování, přemýšlení a stěhování, než se mi podařilo sladit všechno tak, jak jsem si to představovala. Vždycky jsem chtěla mít pohádkový pokojík.

„A tohle je můj malý medvídek,“ ukázala jsem na postel, kde ležel můj plyšák. „Pozdrav našeho hosta.“

Ale méďa nic.

„No tak, nezlob přece...“

Jenže plyšáček ležel dál bez hnutí a mlčel.

Dokonce se tvářil jako obyčejný tuctový medvěd

z výlohy nějakého zapadlého hračkářství.

„Tak dost legrace a pozdrav!“ zvýšila jsem hlas a začalo mi to všechno být nepříjemné.

Všimla jsem si, že se můj host začal soucitně usmívat. Nejspíš si o mně začínal myslet své, protože mi přestal věnovat pozornost a rozhlížel se kolem.

„Zlobíš a já tě nemám ráda!“ řekla jsem a můj méďa se najednou ušklíbl. „Vidíš?! Vidíš, že si nevymýšlím?!“ otočila jsem se rychle na něho, ale on se zrovna díval na obraz, který visel na protější stěně.

„Ale co? Co mám vidět?“

„To nic,“ povídám, protože plyšáček už zase předstíral, že živý není. „Pojď, půjdem odsud.“

A tak jsme vyšli zpátky na chodbu a já svému hostu ukázala ještě modrý čajový salónek, který byl na druhém konci chodby, a pak likérový salónek. To byla taková naše zvláštnost, protože likérový salónek hned tak někde nemají. A nakonec jsem ho ještě zavedla do salónku kuřáckého, kde se kupodivu pořád vznášel nepříjemný zápach tabáku, i když už tady roky a snad i staletí nikdo nekouřil. Možná sluhové si sem občas zajdou, napadlo mě, ale o tom jsem nic nevěděla a navíc mi oba kdysi přísahali, že jsou zarytí nekuřáci. Pak jsme sešli schody dolů do přízemí a oba jsme se posadili na kanape.

„Já myslel, že tady sedávají tvoji psi,“ řekl.

„Ne, to ne. Ale je pravda, že si zrovna tuhle pohovku oblíbili.“

Ze zvyku jsem se rozhlédla, jestli je oba, oranžového i zelenou, náhodou někde nezahlédnu. Ale nikde nebyli, asi běhali venku po zahradě.

„Ještě je tu knihovna, také přijímací pokoj, pak ještě jeden a navíc pokoj trofejí a kuriozit...“

„Pokoj trofejí a kuriozit?“

„Tam jsou parohy, zbraně a tak... Pušky, kopí a já nevím co ještě. Také jsou tam nějaká vycpaná zvířata.“

„Aha,“ povídá on. „Tak to nemusím.“

„A co zahrada? Už jsi viděl zahradu? Je tam romantické jezírko s rybičkama.“

„Zahradu? No... vlastně ani ne...“

Seděla jsem na tom kanapi a pořád jsem musela myslet na to, proč můj plyšák hrál takovou podivnou komedii a udělal ze mě malou hloupou holku.

Copak jsem mu něco provedla? Snad ne. Tak proč tohle všechno?

„Tak půjdem?“ zaslechla jsem.

„Co? Cože? Ale jistě. Půjdem. Promiň, trochu jsem se zapomněla...“

Šli jsme přes terasu a po krátkých schůdkách dolů na nádvoří. Zastavili jsme se u sochy dvouhlavého draka. On si ji pečlivě prohlížel. Díval se na ni svými hlubokými očima a nemohl je od ní odtrhnout, jako by ho to zjevení nějak fascinovalo.

„Omluvíš mě na chvíli?“

Ale on mě stejně nevnímal, a tak jsem šla a nechala ho tam. Chvíli na mě bude muset počkat. Rychle jsem vyběhla do schodů, proběhla chodbou a vrazila do svého pokoje.

„Proč jsi mi to udělal?“

„Musel jsem,“ odpověděl můj plyšák úsečně.

„Ale proč jsi musel?!“

„To ti nemůžu říct...“

„Já to musím vědět! Vždyť teď vypadám jako nějaká bláznivá školačka.“

Méd'a se znovu ušklíbl: „To ti na něm tolik záleží?“

„Jistě že záleží! A tobě by mělo také! Je to náš host... Jediný host.“

„Pro mě za mě... Ať se třeba postaví na hlavu. Já ho tady stejně nechci.“

„Ale já ano!“

„Tak to si budeš muset vybrat. Buď já, nebo on...“

„To myslíš vážně?“

„Už jsem řekl.“

A můj milovaný plyšáček se ke mně otočil zády. Vyběhla jsem z pokoje a zabouchla za sebou

dveře.

„Počkej, to přece...“ zaslechla jsem ještě, ale nevěnovala jsem tomu pozornost a utíkala jsem dál, dál a dál, ani nevím, kam jsem to vlastně běžela, až mě najednou někdo chytil do náručí. Byl to on. Opřela jsem mu hlavu o rameno, nechtěla jsem, aby mi viděl do očí.

„Co se ti stalo?!“ zděsil se.

„Nic, to nic, to je v pořádku,“ odpověděla jsem rychle. „A co zahrada? Líbí se ti?“

„No, vždyť jsem ji ještě neviděl. Hledal jsem tě. Najednou ses někam ztratila a já na tebe nejdřív chvíli čekal, pak jsem se chtěl vrátit, a vtom jsi přiběhla.“

„Tak pojď, teď už ti ji ukážu docela určitě.“

Venku bylo krásně. Ostatně jako každý den v tomhle týdnu. Procházeli jsme se po zahradě, až jsem najednou uviděla tu spoušť.

„Co se tu proboha stalo?!“ zamrazilo mě, když jsem přišla blíž a prohlédla si zbytky ze svého záhonu černých růží.

Všechny mé růžičky byly uschlé. Vypadalo to tu jako po nějakém výbuchu. Nedovedla jsem si vysvětlit, jak se mohlo něco takového stát. Proč všechny najednou povadly? Proč se to stalo tak naráz a za jedinou noc? Vždyť ještě včera všechny kvetly a otevíraly se světu v celé své kráse, která mě vždycky dokázala dojmout. Ale pak jsem si vzpomněla. Otočila jsem se k němu.

„To já ne! Já jsem utrhnul jenom těch pár...“
Zatvářil se provinile, ale mně to bylo nějak úplně jedno, protože po mém rozhovoru s plyšákem jsem si říkala, že už mě nic nedokáže rozházet. Vypěstuju si nové. A krásnější! Je pravda, že mi jich bylo líto... Bylo, ale nechtěla jsem tomu věnovat příliš mnoho pozornosti, protože jsem věděla, že čím víc na to budu myslet, tím to bude horší a to jsem nechtěla. Dnes už toho bylo nějak moc. A to hlavní, to, co jsem opravdu, ale opravdu nedokázala pochopit, bylo chování mého medvídka,

kterého jsem pořád v duchu slyšela, jak je na mě ošklivý. Stále jsem si připomínala naši hádku. Bylo to vlastně úplně poprvé, co jsme byli na sebe takhle nepříjemní a zlí.

Na chvíli jsme se pak ještě zastavili u našeho jezírka a já mu ukázala naše rybičky, kterých se v něm prohánělo snad na tisíc. Když už jsme se konečně vraceli zpátky do zámku, on se zase zastavil u té sochy na nádvoří.

„Nevíš, co to je?“

„Drak, co má dvě hlavy.“

„No, to vidím taky. Ale zajímá mě, jestli to má nějaký hlubší význam. Dvě hlavy. To se často nevidí. Jedna, tři pět nebo sedm... Ale dvě?“

„To opravdu nevím. Ale nechápu, co tě na tom tak fascinuje.“

Bim – bam, bim – bam, bim – bam, zazvonil náhle telefon. Bylo to slyšet až sem na nádvoří. Když mi ho sluha přinesl, vzala jsem sluchátko do ruky a povídám: Haló... ano, já... samozřejmě že sama... a kdo by tu se mnou mohl být... ano, to mi je, ale jenom trochu... vážně... já také... to je ale skvělé... už brzy... ale věřím, jistě, že věřím... dobrá, tak tedy na shledanou. A pak jsem to položila. „Ještě jednou promiň...“

„To nic. Zvykám si.“

Vzpomněla jsem si na spoušť na svém záhoně s růžemi a chtěla jsem něco říct a ukázat, že umím být také jedovatá, ale nakonec jsem si to rozmyslela, protože mě napadlo, že by to nebylo právě nejlepší. Asi by to působilo provokativně a to jsem nechtěla. Vždyť jsem z něho už zase nemohla spustit oči. Musela jsem teď přemýšlet o každém slově, které jsem chtěla vyslovit, protože jsem se bála, abych neřekla nějakou hloupost. Záleželo mi na tom. Jenže on se ke mně dneska choval chladně a odtažitě, i když jsem se mu snažila dát najevo, že to není třeba.

„A co teď?“

„Já už bych se šla připravit na oběd,“ řekla jsem.

„A ráda bych se taky osprchovala.“

„Aha. No dobře. Tak já ale zůstanu ještě chvíli venku.“

„Takže se uvidíme za půl hodiny.“

„Jistě. Za půl hodiny.“

„Taky ti seženu něco na převlečení. Už jsem na to myslela ráno.“

„To by bylo fajn.“

Nechala jsem ho o samotě a šla jsem přímo do koupelny. Cestou jsem ještě pohladila své dva psy, kteří už zase seděli na pohovce a hráli si spolu. Skoro jsem jim začala závidět. Chovali se k sobě tak roztomile.

V koupelně jsem si svlékla šaty a sedla jsem si do obrovské bazénové vany a pustila horkou vodu. Nechala jsem ji pomalu natékat a bylo mi příjemně, protože jsem myslela jenom na něj. Na něj a na nic jiného. Snad jen, kdyby mě chtěl víc vnímat a mít se ke mně, tak bych byla spokojenější. Snad je to moje vina, snad je to tím, že jsem se minule zachovala tak, jak jsem se zachovala, ale... ano, asi jsem neměla utíkat. Jenže všechno se to včera večer ve mně vzpříčilo a já utéct musela. Musela jsem. A navíc jsem byla opravdu hodně opilá a to není dobře. Ale kdyby tu tak byl se mnou teď, vzrušila mě krásná představa, tak bych se mu vydala na milost a zářila bych při tom štěstím. Jenže on tu nebyl a nebyla ani velká naděje, že přijde, a tak mi nezbývalo, než být zase jen sama se sebou...

ČTVRTÁ KAPITOLA

Člověk udělá hodně, aby ho milovali, a všechno, aby mu záviděli.

M. Twain

„A co tě to tak najednou popadlo?“ zeptala jsem se, když Martin dával do kufru naší škodovky druhou tašku, kterou jsem sbalila na cestu.

Neodpověděl mi.

„Ale docela si mě potěšil. Už jsem dlouho přemejšlela o tom, že potřebujeme někam vypadnout.“

On totiž přišel večer domů a zeptal se mě, jestli s ním nechci jet někam ven. Že si vzal dovolenou. Nejdřív se mi to nezdálo a nadávala jsem, že se mě ani nezeptal a nic neřekl a že si klidně dělá, co chce, a na mě nehledí, ale přešlo mě to za chvíli a nakonec jsem byla ráda, že taky někam pojedou. Někam pryč. Ani jsem vlastně nevěděla kam, i když Martin mi to už jednou říkal, ale já to zase zapoměla. Jediný, co vím, že pojedeme někam k vodě. Vodu já ráda. K smrti ráda. Natáhnout se na deku, v klidu a pohodě, a opalovat se. Alespoň jednou za čas takhle vysadit.

„Jenom aby se nezatáhlo,“ řekla jsem při pohledu na oblohu, kde se začínaly dělat takový nehezky mraky.

„Hlásili, že má bejt hezky.“

„Hlásit můžou, co chtěj, ale nevypadá to.“

„Já myslím, že se to rozežene,“ povídá Martin znalecky a nastartoval. „To je jenom takovej ranní opar.“

Lezl mi tím na nervy. Vždycky musel mít jiný názor než já. I když na začátku to tak nebylo. Ale teď, teď to bylo čím dál častější. Stačila sebemenší blbina a on se mnou musel hned nesouhlasit.

Pak jsme vyrazili.

„Musíme se ale stavit u pumpy,“ řekl, když jsme projeli křižovatkou.

„Copak? Není tam benzín?“

„Radši bych vzal ještě tady u nás. Ať se pak nezdržujeme někde cestou.“

„Jak chceš...Ale stejně nikam nespěcháme. Nebo jo?“

„Ne, nespěcháme.“

Martin ale stejně po chvíli zabočil k naší pumpě, která stála kousek za křižovatkou a zastavil u jednoho stojanu. Pak vystoupil a natankoval.

A najednou někam zmizel. Zahlídla jsem ho ještě, jak vchází do dveří obchodu, co dnes bývají u každý týhle moderní pumpy. Co tam může chtít? Ale on se za chvíli objevil a nastoupil do auta.

„Kam jsi to šel?“ zeptala jsem se.

„Co kam? No zaplatit přece...“

„To se platí tam vevnitř?“ udivilo mě. „A jak tam vědí, co budeš platit?“

„Vyjede jim to tam z počítače, prosím,“ odpověděl mi uštěpačně.

„Tak promiň, že se vůbec ptám...“

Mě tyhle věci nechávaly chladnou. Když byly starý pumpy, tak vždycky někdo přišel a kasíroval a bylo to.

„A říkám snad něco?“

„Ne. Ale jsi pěkně protivnej!“

„Protože bys to už mohla dávno vědět! Jenomže milostivou to nezajímá... Milostivou zajímají jenom samý kraviny...“

„Ty seš ale hnusnej!“

„Jo, jo. Jak jinak.“

Pak už jsme zase mlčeli.

Za chvíli jsme najeli na dálnici a frčeli si to po tmavým rovným asfaltu.

Nebavilo mě to.

„To se budeme zase hádat?!“

„Já se nehádám,“ řekl. „Vzala si mi plavky?“

„Tvoje plavky?“ protáhla jsem.

Podíval se na mě tak zle, že neznat ho, asi bych dostala strach.

„Prosim tě vzala!“

„Dobře.“

„A kdyby tam vzadu nebyly, tak by ses mohl koupat v trenkách, ne?“

Konečně se zase zasmál.

„V těch barevnejch, co mám na sobě určitě...“

Když byl Martin v pohodě, tak jsem s ním trávila čas strašně ráda. Ale on to byl dost často nesnesitelně protivnej tvor a to pak bylo lepší, když

jsme byli každý někde jinde. A když to přišlo na oba, tak u nás byla Itálie se vším všudy. Práskaly dveře, někdy lítalo i nádobí a v baráku se sbíhali sousedi, aby nás mohli pomlouvat. To člověk vždycky pozná podle toho, jak si ho pak všichni zvědavě prohlížejí.

„Pojedeme dlouho?“

„Maximálně hodinku.“

„To jde,“ souhlasila jsem.

„Proč? Už tě to nebaví? To docela brzo...“

„Ne, to ne,“ řekla jsem. „Jenom už se těším, až tam budem. To je všechno.“

„Je tam moc hezky, uvidíš.“

„Ty už jsi tam někdy byl?“

„Jednou, ale to už je dávno,“ povídá ten můj cestovatel. „Byli jsme tam s našima na dovolený.“

„Tvoje skvělá matka s tvým skvělým otcem taky vyjeli někdy někam jinam, než na tu vaší skvělou chatu?“

Nikdy jsem neměla ráda jeho rodiče. A oni zase mě.

„Jo. Taky.“

Venku se vyjasnilo. Alespoň co jsem viděla skrz špinavý okno auta.

„Někdy bys to mohl taky umejt,“ povídám.

„Nakonec bude ještě hezky.“

66

jizveni_fin 09.02.1904 05:26 Stránka 66

„Vždyť jsem to říkal. Jenže ty mi stejně nikdy nevěříš.“

„Ne.“

„Dal bych si někde kafe.“

„Tak jo.“

Martin po chvíli zastavil u nějakýho bistra se zahrádkou, na který stálo pár kulatých stolů s červenýma slunečnicama. Posadili jsme se pod jeden z nich a objednali si dvě kávy a já ještě sodovku.

„Ty si nedáš?“

„Ne, mně stačí kafe.“

Donesli nám to hned. Martin si do toho svého

kafe nasypal oba cukry a ještě si vzal jeden můj. Já nikdy nesladila. Zato on, on vždycky rád sladký. Teda ne že by se ládoval dortama nebo nějakýma zákuskama, ale hodně a skoro všechno sladil. Popíjeli jsme kávu, slunce už zlatě svítilo kolem dokola a nám bylo dobře. Věděla jsem, že je nám po dlouhý době zase opravdu dobře a že jsme to potřebovali jako sůl. Pozorovala jsem pár kluků, kteří seděli u silnice a něčemu se smáli. Občas k nám dolehlo pár slov, ale z těch útržků se nedalo pořádně zjistit, o čem se baví.

„Kde to vlastně jsme?“ zeptala jsem se přes stůl. Ale Martin nic. Díval se někam do dálky a vůbec mě nevnímal. Jako by tady neseděl, jako by tady nebyl. Jako by trávil čas úplně jinde než já. Už zase. Mívala jsem občas pocit, že se snaží utíkat, že mi uniká někam, kam za ním já nemůžu a kde se pak přede mnou schovává. Bylo to poslední dobou hodně často a já se toho začínala bát čím dál víc. A nebo jsem mu to možná trochu záviděla. To jeho snění...

„Haló, posloucháš mě vůbec?!“

„Cože?“ probral se konečně. „Ale to víš, že tě poslouchám.“

„Nevypadalo to.“

Dopili jsme zbytek kávy a on zamával na číšníka.

„Stejně by mě zajímalo, na co pořád myslíš,“ řekla jsem, když jsme se loudali k autu.

„Na tebe,“ zasmál se a vzal mě za ruku.

„To ti tak určitě věřím.“

Nasedli jsme a vyjeli zpátky na cestu. Silnice začínala být pěkně rozpálená a vzduch se nad ní zlehka vlnil. Už jsem se chtěla koupat, ale zbývala nám ještě půlhodina jízdy, jak jsem se věcně dozvěděla.

Začalo mi být vedro, a tak jsem se pokusila stáhnout okýnko, ale nějak to nešlo. Zabrala jsem silou a něco zapraskalo.

„Co to děláš?!“

„No co by? Zkouším stáhnout okýnko...“

„To jo, ale když vidím, že to nejde, tak to přece nezačnu rvát jako nějaký rumpál, ne?!“

Raději jsem tu kliku pustila a nechala to být.

„Rozbila si to?“

„Ne,“ řekla jsem a pomalu jsem klikou otočila zpátky.

Naštěstí se okno začalo zavírat a já si oddechla, protože jsem měla taky docela nahnáno, jestli to není opravdu rozbitý.

„Tak vidíš, že to jde,“ zvýšila jsem hlas. „Ale hlavně, že na mě máš hubu!“

„No bodejt' ne!“

Trhni si nohou, blbečku, nadávala jsem v duchu.

Pořád nám musí otravovat život.

Snažila jsem se pak dlouho všemožně uklidňovat, ale co naplat, pořádně mi hnul žlučí. Skoro jsem měla chuť se na všechno vykašlat a jet zpátky domů.

V autě panovalo chrámový ticho až do okamžiku, kdy jsme zaparkovali na nějakém parkovišti, který bylo cedulema vyznačený na louce vedle silnice.

Vystoupili jsme, vzali obě tašky a šli jsme po cestě někam dolů. Zřejmě k vodě. Všeho všudy tu stálo pět aut, naše nevyjímaje. Alespoň tam bude klid, říkala jsem si. On šel pořád přede mnou, a když jsme došli až k pokladně, kde seděla tak čtyřicetiletá bečka v květovaném plášti, zaplatil těch patnáct korun vstupného i za mě.

A pak už jsem to uviděla. Kýčovitě modrá jezer- ní voda mi hned na první pohled učarovala a několikametrový pruh bílého písku kolem dokola svítil do dálky.

Deku jsme rozprostřeli až úplně dole u vody.

Martin se rychle převlíknul do plavek.

„Jdu se koupat.“

Vysvlíkla jsem se taky. Plavky jsem měla na sobě už z domova a vzala jsem si svojí knížku, že si budu chvíli číst a opalovat se. Měla jsem rozečtený

povídky od Renaty Ulvrovy, ale nějak jsem se skrz to nemohla prokousat. To je vždycky tak, když si od něho nechám doporučit nějakou knížku. Co baví jeho, nebaví většinou mě.

Po chvíli jsem se otočila zpátky na záda a nenápadně jsem ho vyhlížela. Lezl právě ven.

„Jaká je voda?“

„Ale jo, dobrá,“ odpověděl nejistě. „Možná až moc teplá.“

Zvedla jsem se, že si teďka zaplavu já.

Voda byla opravdu teplá. Dno se svažovalo do hloubky pěkně rychle a za chvíli už jsem na něj nedosáhla. Poplavu jenom kousek a vrátím se, říkala jsem si, ale pak jsem si to rozmyslela, protože už jsem dlouho neměla možnost si pořádně protáhnout tělo.

Plavala jsem dál a dál a proti mně se blížila nějaká hlava. Najednou se mi vybavilo, jak jsem se seznámila s Martinem. Bylo to na jednom koupališti. Taky jsem takhle plavala a proti mně se objevil kluk, který se na mě usmál. Venku se pak dal se mnou do řeči, protože jsme měli deky kousek od sebe a oba jsme tam byli sami. Už je to přes pět let, spočítala jsem si, a připadlo mi to až neskutečný. Pět let... Nedávno jsme měli výročí a on mi nekoupil ani kytku.

Za chvíli jsem se otočila a zamířila ke břehu.

„Tak co?“

„Je to fajn,“ povídám. „Byla jsem skoro až na druhý straně.“

„Viděl jsem.“

Lehla jsem si zpátky na deku vedle něho.

„Kolik je vůbec hodin?“

„Bude dvanáct,“ řekl. „Za půl hodiny.“

„Aha. Dobrý, no. Podej mi krém.“

„A kde ho máš?“

„Musí bejt v tý igelitce.“

Martin začal prohrabávat tašku, ale nic nenašel.

Nakonec ji musel celou vysypat a já si z tý hromady

vzala tubu opalovacího krému. Byl samozřejmě až na dně.

„Díky,“ řekla jsem a popatřila se bílou hmotou.

„Ukaž, otoč se, já tě taky namažu.“

Překulil se na záda a já na něho vymačkala trochu krému, který jsem rozetřela dlaní.

„Nemáš hlad?“

„No, něco bych možná sněd,“ povídá. „Nahoře je takovej bufet.“

„Tak jo.“

Zvedli jsme se, vzali s sebou všechny cennosti a doklady a zamířili jsme k bufetu.

„Co si dáš?“

„Uvidím, co nabídnou.“

V kiosku toho ale moc neměli. Co se taky dá vyčarovat v malém pojízdném přívěsu. Pročítala jsem tabuli s nabídkou pořád dokola a namohla jsem si vybrat. Až když už to začínalo být zdlouhavý, tak povídám: „Já si objednám asi míchaný vajíčka a horkou čokoládu.“

„Míchaný vajíčka?!“ zděsil se Martin.

„No jo. Docela jsem na ně dostala chuť.“

„Ježiši kryste...“

„Co je?“ zeptala jsem se udiveně. „Vždyť je máš přece taky rád.“

„Míval... Ted' je nemůžu ani vidět. Dělá se mi z nich nějak špatně.“

„A co si teda dáš?“

„Asi tu klobásu,“ řekl. „Posad' se a já to zajdu objednat.“

Sedla jsem si k jednomu stolku z barevných latěk zády ke slunci. Nemám ráda, když mi ta žhavá potvora svítí do jídla. Je to nepříjemný a mně pak ani pořádně nechutná. Sundala jsem si sluneční brejle a položila je na stůl.

„Kláro!“ zavolal na mě Martin od kiosku. „Oni ty vajíčka nemaj.“

„Tak mi vem taky ten párek.“

Jenže on jenom mávnul rukou a zamířil ke mně.

„Oni nemaj ani ten párek...“

„To je dobrý.A co teda maj?“

„Jenom řízek,“ povídá se smíchem.

„Řízek?“

„Přesně tak. Přišel jsem tam a první, co mi ten chlap řek, bylo: Dejte si řízek.“

„To jako vopravdu?“ řekla jsem skoro znechuceně.

„Vopravdu.“

„A chceš si ho teda dát?“

„Já nevim.A ty?“

Dali jsme si řízek. Dali jsme si nedobrej přesmaženej řízek s chlebem a hořčicí a ten trouba mi k tomu donesl i tu horkou čokoládu. Že jsem si ji objednala... K řízku. Někdy jsem měla pocit, že snad vůbec nemyslí.

Dojedla jsem a podívala se na něj.V tu chvíli se ve mně všechno sevřelo. Byl už zase docela jinde.

Poznala jsem mu to na očích. Toulal se někde v dálce a mě tady nechal samotnou. Ale proč?

Říkala jsem si, že na to musím přijít, že musím zjistit, co se mu to pořád honí hlavou.A hlavně proč?

Už ho to se mnou nebaví? To přece není možný, aby se mi takhle ztrácel! To by pak jednou mohl zblbnout docela.

„Můžeš mi něco říct?“ povídám nahlas, aby mě vnímal.

„A co jako?“

„Můžeš mi říct, proč jsme vlastně tady?!“

„Jak proč? Řekli jsme si přece, že potřebujeme někam vypadnout.“

„Ty sis řek,“ opravila jsem ho.

„Ale ty si souhlasila.“

„Já chci jenom vědět, proč jsme doopravdy tady? Proč jsme jeli zrovna sem? A proč tak narychlo?“

„Já opravdu nevim, o čem to mluvíš. Nelíbí se ti tady nebo co?“

„Líbí. Ale líbilo by se mi tady ještě víc, kdybys tu byl se mnou.“

Chvíli mlčel, pak se pomalu zvednul a usmál se

na mě.

„Ukaž, já mu to tam radši odnesu zpátky, aby nenadával,“ řekl, vzal prázdný talíře a zamířil s nima k okýnků, ze kterého vyhlížel ven nějaký muž v bílém plášti a kouřil cigaretu.

Začal se zvedat vítr. A začal se zvedat rychle a nabíral na síle. Za chvíli už ve vzduchu poletovaly všelijaké listy, papíry a smetí, co se zvedalo ze země, a taky se začal vířit prach. Nebe se zatáhlo a já nestačila žasnout, jak rychle se to všechno semlelo.

„Dělej, nebo chytneš pěkného plaváka,“ popoháněl mě Martin, když jsme dole u vody balili ve spěchu naše věci. „Hlavně, abysme tady nic nenechali.“

„Přece nemůže začít jen tak z ničeho nic lejt.“

„Právě že jo. Tady je to tím vyhlášený. Klidně se přiřzene bouřka během pěti minut.“

Pospíchali jsme k autu a první kapky už nám dopadaly na hlavu. Mraky se protrhly hned, jak jsme za sebou zaklapli dveře. Voda padala z nebe proudem a stejka po kapotě našeho auta, jako by ho chtěla celý přikrejt. Neviděli jsme vůbec nic. Vodní clona nás odřízla od světa a bylo to docela příjemný. Připadalo mi, jako by ze mě všechno spadlo, a já cejtla hřejivý vzrušení z něčeho, co jsem nedokázala pojmenovat a co jsem ani pořádně nechápala. Ale bylo to všude kolem, vznášelo se to, bylo to i ve mně. Ocitla jsem se najednou příjemně uvězněná ve svý volnosti.

„Tak tohle jsem ještě nikdy neviděla,“ řekla jsem do zvuku bubnujících kapek.

„Ale stojí to za to, ne?“

„Určitě.“

„Bohužel to za chvíli přejde.“

„Hmm, to je škoda,“ řekla jsem a opřela jsem si hlavu o Martinovo rameno.

A tak jsme tam seděli, dívali se ven a přitom nic neviděli. Bylo nám chvíli teplo, chvíli zase zima a já byla naprosto šťastná. Nechtěla jsem nic víc.

Jenom takhle donekonečna sedět a nic nedělat.
O nic se nestarat a být jen s ním.
Venku přestalo pršet a mraky se začínaly pomalu
trhat. Vypadalo to, že se udělá zase hezky. Martin
ale najednou nastartoval auto.
„Kam jedeme?“
„Chci ti ukázat místní vyhlídku,“ povídá. „Je to
tady kousek.“
Vyjeli jsme z parkoviště na silnici a zamířili směrem
k městu. Ze silnice se pomalu odpařovala
voda a já slyšela, jak kolem našeho auta stříká
voda z kaluží. Začínala jsem být zvědavá, kam mě
to Martin veze, když najednou vykřikl: „Sakra, co
je to?!“ a dupnul na brzdu. V tom okamžiku
dostalo auto smyk a začalo se s náma točit. Uslyšela
jsem náraz a uviděla bílou tmu...

PÁTÁ KAPITOLA

*Koupit si ženu je čestné, násilím ji unést je statečné, ale
svést ji úsměvy a lichotkami je hanebné a podlé.*

M. Jókai

1

Jsme po obědě a já se povaluji na zámecké
posteli v zámeckém pokoji a zámecky odpočívám.
Přes židli leží přehozené hadry, které jsem od ní
dostal, ale nějak se mi do nich nechce převlékat.
Připadá mi to divné. Co vím, kdo je nosil přede
mnou? Ale mé věci už začínají být cítit potem,
takže mi nakonec stejně nezbyde nic jiného.
Nechám si ale svůj ohoz u sluhů vyprat, a jakmile
bude suchý, vezmu si ho zpátky.
Když jsem převlečený, zatahám za stuhu, na
které je připevněný zvonek, a za chvíli už tady je.
No samozřejmě, je to ten, kterého nemám právě
dvakrát v lásce, ale co se dá dělat. Zřejmě mi ho
přidělila ona a řekla mu, že se o mě musí starat.
„Potřeboval bych tohle vyprat,“ říkám se snahou,
aby to znělo alespoň trochu mile.

„Všechno?“

„Ano, všechno.“

„Ale nevím, kdy to bude. Mám teď hodně práce,“ oznámí mi a s věcmi v náruči odchází. Chci mu ještě něco říct, ale je pozdě. Dveře se za ním zavírají a já zůstávám v pokoji sám s nepříjemným pocitem, jako bych mu něco nedůstojného provedl. Skoro jako bych zasluhoval trest za to, že jsem vůbec tady.

Ona je určitě taky někde ve svém pokoji se svým pitomým medvědem a možná spí. Alespoň říkala, že se jde na chvíli prospat. Uvažuji, jestli bych za ní neměl jít, ale nemám odvalu. Večer bude jistě přístupnější. Tedy doufám, že víc než minule. Hlavou se mi honí spousta věcí. Třeba její výstup s medvědem. Říkám si, že je možná ještě trochu dítě. Asi ano. Co by to jinak mělo znamenat? I když tady se člověk nemůže divit ničemu. Ani živému plyšovému medvědovi. Začíná mi být v pokoji nějak těsno, a tak se zvedám, že půjdu ven. Musí tu přece být ještě spousta věcí, které jsem zatím neviděl.

Plížím se potichu chodbou kolem jejího pokoje a nedá mi to. Beru opatrně za kliku, otvírám dveře a koukám dovnitř. K mému překvapení tam není. Na posteli leží ten její opelichanec. Jdu k němu blíž a najednou mi připadá, že se na mě dívá zlýma pichlavýma očima. Beru ho a otáčím hlavou dolů. Pak na něj, ještě pro jistotu, hodím polštář. „Tak a máš to, příteli,“ říkám nahlas, aby to pod tím polštářem slyšel.

Napadá mě, že už také začínám blbnout, když s ním mluvím, když si povídám s plyšovým medvědem. „Všiváku,“ ulevuji si ještě, než za sebou zavírám dveře zvenčí.

Ale kde může být ona?

Scházím dolů po schodech, rozhlédnu se po sále, ale nikde nikdo. Třeba by věděl některý ze sluhů. Zase tahám za stuhu u dveří a objevuje se můj

oblíbenec.

„Nevíte, kde je... kde je ona?“

„Ne.“

„Ne? Jak to, že nevíte?“

„Prostě nevím.“

„Tak pěkně děkuju.“

„Prosím,“ sykne zlomyslně a mně začíná pěníť krev.

Chci po něm něco hodit, ale nemám nic po ruce.

Škoda. Chtěl bych ho něčím vzít po té jeho našpulené hubě. Jenže já teď stejně musím najít nejdřív ji. Možná je na zahradě. Myslím na její černé růže.

Moje vina to ale není, že uvadly, copak jsem to mohl tušit? Napadá mě, že by nebylo od věci, kdybych jí pomohl zasadit ty nové a krásnější, jak sama plánuje. Přemýšlím, jestli je možné vidět černé růže taky někde jinde než tady, ale nemohu si vzpomenout. Myslím, že ne.

Jdu na terasu a slunce se mi opírá do tváře. Po krátkém vlahém deštíku, který byl příjemným poledním osvěžením, se dělá zase krásně. Všude je pusto a prázdno a okolní ticho sem tam narušují jen kapky deště, které se zpožděním padají ze stromů. Najednou se za mnou ozve štěkot a já se otočím. Kolem se mihnou oranžový a zelená a zastavují se pár metrů ode mně. Sedají si vedle sebe a upřeně mě pozorují.

„Kde jste se tak zřídili,“ ptám se, protože jsou oba celí od bláta.

Asi se toulali někde daleko. Voda kape z jejich krásných dlouhých srstí.

„No tak, kde?“

Nečekám na odpověď a zkouším udělat pár kroků směrem k nim. Oba couvají přesně o takový kus dozadu, takže jsme zase nastejno. Nechápu, proč mi to dělají, vždyť já mám psy rád. Zkusím to ještě jednou, ale výsledek je tentýž.

„Tak si trhněte nohou.“

A oni se otáčejí a důstojně kráčí dveřmi dovnitř

do zámku.

Během chvíle mám prohledanou celou zahradu, nahlédnu do každého koutu, ale nikde ji nenacházím.

Ale co, udělám si takovou krátkou procházku po okolí. Alespoň uvidím, kde to vlastně jsem, a ona se mezitím třeba vrátí.

2

Poprvé v životě jsme jeli k moři.

„Takže, rodino, za pár minut jsme ve Štralsundu a pak opustíme Evropu,“ povídá najednou táta.

„Cože?“ podivila se máma.

„No Rujána je přece ostrov a s kontinentem ji dělí jenom ten most, přes kterež za chvíli pojedeme.“

„Jo tak...“

Za pár minut jsme opravdu vjeli do nějakého města a táta zase ožil.

„Tak schválně... Kdo první uvidí moře...“

Bohužel jsem to nebyl já, ale máma, kdo nejdřív ukázal rukou na tu stříbřitě zvlněnou vodní plochu.

Tak konečně, říkal jsem si tenkrát, tak tohle je moře. Pozoroval jsem monstrózní tankery a lodě, u kterých jsem ani nedokázal rozpoznat, kde mají příď a kde zád’.

„Tohle je jenom takovej pás moře mezi náma a Rujánou, ale až přejedeme ten most, tak to teprve uvidíte, co je to vopravdický moře,“ řekl tenkrát táta. „Ale dneska tam dojedeme za tmy, takže až zejtra...“

Začaly se mi klížit oči a zanedlouho na to jsem usnul. Probudil mě až tátův hlas: „Vstávat! Jsme tady!“

Naše auto stálo někde v lese a kolem byla spousta barevných stanů. Byl jsem jako u vytržení.

A když jsme pak postavili stan i my, vydal se táta nahlásit náš příjezd na recepci kempu. Samo sebou nezapomněl vzít tři plzeňské dvanáctky, kterých jsme vezli celou basu, protože nám někdo poradil, že za české pivo pro nás v Německu udělají

všechno.

Konečně jsme se poskládali ve stanu a máma mě přikryla spacákem. Ale táta najednou povídá:

„Jdu se vykoupat.“

„Cože?“ zděsila se máma. „Ty jsi snad opravdu praštěnej...“

Táta se v tu chvíli podíval na mě, ale já jen odmítavě zakroutil hlavou.

„Jdu se prostě vykoupat do moře,“ zopakoval klidně a potom vstal, vyšel ven a zmizel ve tmě.

Napjatě a celý v úžasu jsem poslouchal, jak se jeho kroky pomalu vzdalují.

„On je blázen,“ povzdechla si vedle mě máma.

„To teda je,“ řekl jsem rozhodně, ale ve skutečnosti jsem právě té noci poprvé zatoužil být alespoň na chvíli se svým tátou někde tam dole na břehu nekonečného moře.

3

Všude kolem jsou lesy. Jenom husté a tajemné lesy. Vlka cestou žádného nepotkávám, ale kdyby ano, asi by mě to nijak neudivilo. Raději se vracím na zámek. Přelézám zeď zase zpátky. Kolem celého zámku je totiž opravdu zeď. Bránu žádnou nevidím. Loudám se mokrou trávou směrem k terase. Zastavuji se až u sochy dvouhlavého draka. Stále mě něčím přitahuje. Dívám se na něj, pak přistupuji ještě blíž. Najednou se odněkud ozve výstřel. Jedna dračí hlava se tříští na kousky. Zírám nevěřícně na tu jedinou zbývající. Pak se ale rychle rozhlížím kolem a vidím v okně zámku hlaveň pušky. A to, co zahlédnu hned potom, mě dočista ochromuje: Tu pušku drží v tlapách její plyšový medvěd. Když zjišťuje, že mě nezasáhl, začíná znovu nabíjet. Má ale jen starou ručnici s křesadlovým zámkem, takže mi poskytuje dostatek času k útěku. Vyrážím přes terasu směrem k proskleným dveřím. Než stačí zaznít druhý výstřel, zastavuji se uvnitř.

Opatrně se plížím podél stěny po schodech nahoru do patra. Ale nahoře už vidím jen dokořán otevřené okno a na zemi pohozenou ručnici. Trochu klidněji, ale přesto opatrně, se kradu do jejího pokoje. Kam jinam by ten holomek zmizel? Dveře jsou pootevřené a já nahlédnu dovnitř. Postel je rozházená a medvěd nikde. Pomalu vcházím a najednou se mi zatmí před očima. Když se vzpamatuji, sedím svázaný na židli a přede mnou stojí on, plyšový medvěd. Chci vykřiknout nějakou nadávku, ale pusku mám přelepenou leukoplastí.

„Tak tě vítám,“ povídá ten vypelichanec a kontroluje šňůru, jestli je dostatečně utažená, abych se nemohl vyprostit.

Bojí se, napadlo mě, ale je mi to houby platné, protože šňůra utažená je. A tak pořádně, že cítím, jak se mi provaz zařezává do masa.

„Doufám, že se ti sedí pohodlně, protože seš prej náš milej a váženej host,“ ušklíbne se skrček, ale já si to nemyslím...

Posadí se na okraj postele a já vidím, že má v ruce nůž. Najednou se mi rozklepou kolena.

„Já si myslím, že jsi jenom příživník a parazit, kterého je třeba zašlápnout a rozdrtit, jako ten nejodpornější hmyz.“

Koutky úst mu zlověstně cukají.

„A já to udělám... Já tě rozmáčknu jako štěnici.“

Vstává z postele a ukazuje mi svůj nůž v celé kráse. Ostří se leskne ve slunečním světle. Blíží se ke mně jako sadistický řezník k praseti. Labužnicky otáčí nožem napravo, nalevo, zase napravo, zpátky nalevo, pak ještě jednou a ještě... Jenže ten pogramotný polosrstnatý trpaslík ani v nejmenším netuší, koho to má vlastně před sebou. Když se ke mně dostatečně přiblíží, zvrátím se na židli dozadu a kopám ho vší silou do břicha. Odletí a praští se o stěnu pokoje. Jeho tělo se bezvládně sveze k zemi. Dostávám od podlahy pořádnou

ránu do hlavy, ale vědomí naštěstí neztrácím. Pomalu se i s židlí sunu k jeho noži, a když ho konečně mohu uchopit za zády do pravé ruky, podaří se mi přerazit provaz a uvolnit se. Ale právě ve chvíli, kdy vstávám ze země, zvedá se také skrček a já vidím, že má na hlavě skvrnu od krve.

„Ty grázle jeden!“ vykřikne a rozeběhne se proti mně.

Vskočí a narazí do mě. Vidím z blízka jeho smrtelně vytřeštěné oči. Nabodne se na svůj nůž, který ještě stále držím v ruce. Jeho tělo padá bezvládně k zemi.

Po chvíli, když se vzpomenu, otřu si studený pot z čela a konečně přemyslím, co udělám s jeho mrtvolou. Ale musím rychle, vždyť ona se může každou chvíli vrátit.

Rozřežu ho na kousky a někam zahrabu!

Nevím, proč mám potřebu ho rozřezat, ale je to asi touha po jistotě, že je opravdu po něm. Ruce se mi klepou, když ho chci začít krájet, ale naštěstí si ještě zavčas uvědomuji, že bude určitě krvácet.

Udělám to raději venku. Medvěda balím do starých novin, které leží na nočním stolku a nepozorovaně se propířím na zahradu. Nacházím tam jedno skryté místo až úplně vzadu pod takovým vysokým dubem a tam se do něho pouštím. A on opravdu krvácí. A jak krvácí. Krve jako z vola. Po chvíli jsou z něho čtyři kusy, pak osm a dál už nepokračuji, protože mi přijde, že to stačí, že už ho dohromady nikdo nedá.

Tak a teď ho pořádně a hluboko zahrabat.

Pomáhám si nožem, protože hlína je tu nezvykle tvrdá. Hloubím bratru půlmetrovou díru, ale ještě pořád mám pocit, že je to málo, a tak kopu a hrabu a kutám dál. Nakonec, když už to hlouběji nejde, házím všechny kusy medvěda do jámy, která je lačně pohlcuje.

„Sbohem, ty ignorante,“ říkám na rozloučenou.

Hlínu na jeho hrobě pečlivě udusám a zamaskuji listím.

„Co tady děláš,“ ozve se najednou za mnou a já se tak příšerně lekám, až se mi na moment zastavuje srdce.

Je to ona.

„Co by? Nic,“ povídám.

„Ale nevypadalo to.“

„Vypadalo, nevypadalo, opravdu nic...“

„Když nic, tak nic,“ říká.

„Nic,“ na to já.

„Tak jestli už jsi to nic úplně dodělal, tak bysme mohli jít, ne?“

„Hmm, to můžeme.“

Bim – bam, bim – bam, bim – bam, zazvoní náhle telefon. Je to slyšet až sem na zahradu. Čekám, kdy uvidím sluhu, jak jde ze zámku k nám a nese telefon. Ale jak krutě se mýlím! Sluha se totiž objevuje téměř okamžitě, protože stojí schovaný za jedním stromem před námi. Tentokrát je to ten uhlazený. Telefon má samozřejmě s sebou a hned ho podává jí.

„Haló... ano, já... samozřejmě že sama... a kdo by tu se mnou mohl být... ano, to mi je, ale jenom trochu... vážně... já také... to je ale skvělé... už brzy... ale věřím, jistě, že věřím... dobrá, tak tedy na shledanou.“

Snažím se na ni nedívat.

„Promiň,“ říká omluvně.

V tuhle chvíli je mi to úplně jedno. Pravda, pořád mě zajímá, kdo takhle každou chvíli otravuje a ruší, ale na to, abych se jí zeptal, ještě nenastala ta pravá chvíle. Víím, že mi to jednou řekne sama. Ale teď ještě ne.

Naposledy se nenápadně otáčím k místu, kde odpočívá mrtvý medvěd, abych se přesvědčil, že jsem nic nezanedbal. Takhle z dálky se zdá, že je všechno v pořádku. Snad ano... Pak zakopnu o nějaký kámen a padám na zem.

„Dávej pozor,“ směje se. „Ať si neublížíš...“

„To je legrace, co?!“

„Tak se hned nerozčiluj,“ snaží se mě uklidnit.

„Chtěl bych vidět tebe.“

„Co kdybychom se šli vykoupat,“ navrhone.

„Vykoupat? No, to bych rád. Ale kam?“

„Tady kousek je jeden pěkný rybník.“

„Tak jo.“

„Dobře, ale musíš na mě chvíli počkat. Já se skočím převlíknout a hned jsem tady.“

Jsem zvědavý, kde je ten rybník, protože jsem si to tady přece skoro celé prošel a nikde nic. Jenom ty lesy. Napadá mě také, že mám na sobě ty legrační barevné trenýrky, takže to bude trochu trapné.

„Tak můžeme,“ oznamuje mi rozkošně, když přicupitá zpátky.

„No jo. Já ale nevím kudy.“

„Pojď,“ povedu tě, bere mě za ruku a já ji ochotně následuji.

Je najednou zase tak roztomilá jako dřív. Všechno ze mě padá. Jdeme hlavní bránou, kterou jsem musel předtím přehlédnout, a já se jí držím jako klíště. Nebo ona mě. Už ani nevím. Možná se držíme navzájem. Cesta vede mírně z kopce, takže se jde příjemně a navíc nám k tomu hraje cvrčci. Jejich fidlování se nese krajem. Najednou mám pocit, jako bych to tady znal, jako bych tu už někdy byl, ale nemohu si vzpomenout kdy a při jaké příležitosti. Pořád mi to vrtá hlavou. Procházíme právě kolem nějakého rozbořeného stavení.

„Co to je?“

„Bývalý mlýn.“

„Aha...A co to, že je tak zdevastovanej?“

„Protože už tady stojí skoro sto let a nikdo se o něj nestará. Oni, když ho tenkrát postavili, tak si teprve potom uvědomili, že mlýn potřebuje vodu a na tu nějak pozapomněli.“

„Jak pozapomněli?“

„Prostě postavili mlýn tam, kde není žádná řeka

ani potok.“

„To snad ne?!“

„Ale ano. Je to taková naše místní kuriozita.“

Moc tomu nevěřím.

„A lidi?“

„Odešli. Všichni odešli.“

Za celou dobu jsem totiž nepotkal jediného člověka.

Kromě párku jejích sluhů.

„Tak jsme tady,“ říká, když máme před sebou nějakou vodní nádrž.

Začíná se svlékat.

Stojím a nemohu od ní odtrhnout oči. Ale jak si přetahuje šaty přes hlavu, začíná mě to hrozně vzrušovat a tak se musím otočit, protože už to na mě začíná být vidět.

„To nemusíš. Já mám pod tím plavky.“

„Opravdu?“

„No ano, podívej.“

Otáčím hlavu.

„Jo, hezký.“

„Tak pojď, půjdem do vody,“ povídá a už sama běží, aby rozvířila klidnou hladinu.

Zahučí tam bez rozmyslu a já se dívám, jak plácá rukama a cáká všude kolem. Pak se svlékám i já a rychle za ní skáču. Studená voda mě okamžitě celého zchladí.

Chvíli plaveme, chvíli jen tak blbneme ve vodě, až mi začíná být zima, a tak lezu ven. Vystavuji se na slunci, abych rychle uschnul. Ona zůstává ve vodě a plave a hraje si a dělá kotrmelce a stojky. Je jako malé dítě. Já už tohle neumím. Už mám spoustu zábran, ale ještě jsem se je nenaučil tak úplně přijímat.

Za chvíli vyleze i ona. Voda z ní kape a průsvitné plavky jí přiléhají k tělu. Ted' už se nedokážu udržet a přistupuji odhodlaně k ní.

„Co to...“

Objímám ji a můj jazyk jí znemožňuje dál mluvit. Přidává se skoro okamžitě. Padáme na zem, ale

ona se najednou začíná bránit a odstrkuje mě.

„Ne, tady ne!“

Znechutí mě to a tak se odvracím.

„Co je?“

Začínám toho mít opravdu po krk. Strašně ji chci a leze mi to na mozek.

4

Máma neustále postávala u okna, chvíli u nás v dětském pokoji a chvíli v obývacím. Byla moc ustrašená, bála se.

„Martine, pod' se prosím tě podívat,“ řekla najednou. „Neni támhleto táta?“

Vstal jsem, ještě rozespalý, a podíval se z okna směrem, kam ukazovala mámina ruka.

„Ne, myslím, že ne,“ odpověděl jsem.

„Určitě? Vidíš tam dobře?“

Viděl jsem. Na trávníku se válel nějaký opilec.

Táta to rozhodně nebyl.

„Určitě ne,“ utěšoval jsem ji.

„Kde může bejt?! Aby se mu tak něco stalo...“

Sedl jsem si zpátky na postel a modlil se, aby už táta konečně přišel. Chtělo se mi tolik spát, ale věděl jsem, že nemůžu. Nejde to, musím zůstat vzhůru s mámou, aby nebyla tolik sama.

Bylo půl třetí ráno, když se táta konečně objevil ve dveřích. Podíval jsem se na něj a v tu ránu mi bylo všechno jasné. Oči mu svítily, opíral se o futro, jen tak tak se držel na nohou. Pozdravil jsem ho, ale byl na tom tak špatně, že ani nedokázal odpovědět. Stěží něco zamumlal.

„Kde seš?!“ vyjela na něj máma.

„Kde bych byl? Na koncertě přece,“ odpověděl a dopotácel se do předsíně.

„Do půl třetí ráno?! Aspoň nekecej!“

„Trochu sme... to... no... slavili,“ snažil se mluvit normálně.

„Je to na tobě vidět. Říkal si, že s tím pitím přestaneš.“

Ale to né, ty prostě budeš chlastat dál! Ty

nedáš pokoj! Ani kvůli těm dětem ne!“ křičela máma. „Tobě nestačilo, že sem ti ty housle už jednou rozšlapala?!“

Táta se na ni chvíli upřeně díval a potom povídá:

„Co ty vůbec víš vo životě?! Co ty víš? Nedokážeš ani chápat tu nádheru, když se podíváš nahoru na nebe... na tu krásu... ta nádhera... ty milióny hvězd... nekonečnost, která nás obklopuje...“

„Hlavně že ty, vožrala, to chápeš! Vod půl dvanáctý na tebe s Martinem čekáme! Ale pán si přitáhne ve tři ráno!“

„V půl třetí,“ odporoval táta.

„To už je snad úplně jedno!“ zaječela máma a já jsem raději zamířil do svého pokoje. Věděl jsem, co bude následovat. Ted' se budou celý zbytek noci hádat. A v tu chvíli jsem pochopil, že se nikdy nic nezmění. Věděl jsem, že táta si takhle bude věčně léčit mindrák z toho, že se nestal slavným houslitou, jak to chtěla babička. A máma, ta to nikdy pořádně nepochopí.

5

„Zlobíš se?“

Nemám chuť odpovídat. Přemýšlím o tom, že se zvednu a odejdu. Že zmizím někam pryč, někam daleko, abych se už na ni nemusel ani podívat. Jenže ona udělá najednou něco nečekaného: začíná mě sama od sebe líbat. Pak ale, stejně rychle, přestává.

„Až doma,“ říká. „Musíš to vydržet.“

„Musím?!“

„Měl bys...“

„Hmm, tak to je fajn,“ povídám, protože už jsem pěkně rozpálený a tohle mi vůbec nedělá dobře. Vstávám a začínám se oblékat.

„Tak půjdeme – nebo co?“

A jdeme. Hned potom, co se ona také oblékne a neřekne u toho ani slovo. A já také ne.

„Hlavně si prosím tě nehraj na uraženýho,“

řekne, když procházíme bránou a stojíme před zámkem.

„Já si na nic nehraju.“

„Hraješ.“

„Nehraju.“

„Hraješ.“

„Nehraju.“

„Hraješ.“

„Nehraju.“

„Hraješ.“

„No dobře, tak teda hraju!“

„Tak vidíš...“

Už zase nevím, co se to se mnou děje. Nebo vím? Je hrozné, jak může člověk zblbnout kvůli nějaké takové podivné a nepředstavitelné ženské.

Dívám se do těch nádherných očí a pomalu ji svlékám. Jak se ocitáme u ní v ložnici, už ani nevím. Prostě tam najednou jsme. Svlékám ji a dotýkám se jejího zářného chvějícího se těla. Je tak úžasná, že tomu ani nevěřím.

Bim – bam, bim – bam, bim – bam...

Kristepane!

Sluha, aparát – a stará známá písnička:

Haló... ano, já... samozřejmě že sama... a kdo by tu se mnou mohl být... ano, to mi je, ale jenom trochu... vážně... já také... to je ale skvělé... už brzy... ale věřím, jistě, že věřím... dobrá, tak tedy na shledanou.

„Promiň...“

„To nic.“

Už zase pokračujeme.

„Chtěla bych se něčeho napít,“ povídá najednou, zrovna, když ji líbám na rameno. „Počkej chvíli, připravím něco dobrýho...“

Pak odběhne a já se začínám smát. Přepadá mě takový záchvat smíchu, až mi z očí tryskají slzy. Najednou vlastně ani nevím, jestli se směju nebo brečím.

Vrátí se během několika minut a nese dva poháry

z barevného skla.

„Připijeme si,“ podává mi jeden.

„Hmm.“

Vůbec nemám chuť.

„Ale na co?“

„Nevim,“ povídám protivně.

„Tak třeba, třeba na lásku.“

„Hmm.“

„Co pořád mručíš, ty můj medvídku,“ říká vesele, ale mně se v tu chvíli zastavuje srdce. Dozajista rudnu. Ona si toho ale vůbec nevšímá a pomalu ucucává ze své skleničky. Piju také. Trochu sladké, ale jinak to ujde. Začíná se mi chtít strašně spát. Kolem mě se dělá taková podivná mlha, která pozvolna přechází v úplně bílou tmou –

ŠESTÁ KAPITOLA

Komu nestačí málo, tomu nestačí nic.

Epikuros

1

Když jsem otevřel oči, ucejtil jsem příšernou bolest hlavy.

Co je to?

Díval jsem se na bílej strop a připadal si, jako by mě přešel buldozer. Otočil jsem hlavu a koukám, kde to jsem. Ležel jsem na lůžku v nějakým pokoji. Nikde nikdo. Ani Klára. Kde je Klára?! Najednou se mi všechno vybavilo: Auto, mokrá silnice a přes cestu přebíhají – ale co to vlastně bylo? Vypadalo to jako dva psi, ale měli takový divný barvy. Jeden byl zelenej a druhej snad dokonce oranžovej nebo co... Vběhli do silnice těsně před naším autem a já dupnul na brzdu. A pak už si nic nepamatuju.

Klára, kde je ta Klára?! Snad se jí nic nestalo!

Jenom to ne, to ne, prosím!

Zkusil jsem opatrně vstát, ale bolest mě zvrátila

zpátky na postel. Zkusil jsem to znovu. Tentokrát se mi podařilo posadit se. Na hlavě jsem si nahmatal obvaz. Bolest mi vystřelovala odněkud zezadu do celé hlavy. Bylo to něco příšerného, nikdy předtím jsem tak ostrou bolest nezažil. Jako by mi někdo vrážel do hlavy tenkou kovovou jehlu. Podařilo se mi vstát a dobelhat se ke dveřím. Otevřel jsem je a ocitnul se na studený vykachlikovaný chodbě, která se hemžila lidma v županech. Já měl na sobě kytičkovaný pyžamo, takže jsem vypadal jako chovanec nějakého ústavu. Dokonale jsem zapadal mezi ostatní. Pomalu jsem se proplejtal mezi těma lidma a hledal, kde bych se dozvěděl něco o Kláře.

„Co to tady vyvádíte?!“ ozvalo se najednou za mnou a já se otočil.

Stála tam mladá sestřička.

„Hledám svojí přítelkyni.“

„No to je sice pěkný, ale teď se okamžitě vrátíte do postele a pak se po ní podíváme,“ řekla a podepřela mě.

Dovedla mě zpátky do pokoje a uložila do postele.

„A né aby vás napadlo zase vstát.“

„Ale já ji musím najít!“

„Jak se ta vaše přítelkyně jmenuje? Já se po ní podívám.“

Řekl jsem jí to a ona odešla.

Nevím, jak dlouho jsem čekal, ale sestra pořád nikde. Byl jsem víc a víc nervózní, připadalo mi, že je to všechno neskutečný, že je to určitě nějaká hloupost, nějaký sen, a že se za chvíli probudím a všechno bude v pořádku. Klára bude ležet vedle mě a já ji pohladím nebo se jí alespoň dotknu. A pak za chvíli na ten sen zapomenou a všechno bude tak, jak má.

Ale neprobudil jsem se.

Minuty se vlekly jedna za druhou, nevím, kolik jich uběhlo, než se dveře konečně otevřely a v nich se objevil člověk v plášti a za ním ta sestra.

„Jak se cítíte?“ zeptal se. „Tady sestra říkala, že už ste nám chtěl snad dokonce utéct...“ začal se přiblížit smát.

„Ne, utéct ne, jenom jsem hledal svojí přítelkyni.“

„Ale jistě, přítelkyni...“

„Co je s ní?!“

„Je zatím ještě stále v bezvědomí. Ale nebojte se, čekáme, že se určitě probere,“ povídá doktor a posadil se na židli vedle mojí postele.

„V bezvědomí?“

Z očí mi vyhrkly slzy. Všechno se ve mně stáhlo strachy.

„Určitě se z toho dostane. Jenom...“

„Co jenom?“

„Potratila...“

„Cože?!“

„Přišla o dítě.“

O dítě? Ne, to přece není možný, to bych musel vědět! Dítě... Proč by mi to neřekla? Proč by mi neřekla, že je těhotná?!

Zatmělo se mi před očima.

„Musím ji vidět,“ povídám.

„To nepůjde.“

„Musím ji vidět, doktore, rozumíte?!“ trval jsem na svém. „Musím!“

Pokusil jsem se zvednout.

„Jenom klid! Snad se mi to podaří nějak zařídit,“ snažil se mě zadržet ten cizí člověk, který tak klidně a ledově mluvil o Kláře a o našem dítěti.

Naše dítě!

Doktor i sestra po chvíli odešli. Už jsem nemohl dál čekat a vstal jsem.

Znovu chodba. Šel jsem slepě, nevím kam. Hlavou mi znělo její jméno, byla všude kolem mě, byla všude ve mně. Občas jsem do někoho vrazil, občas trochu zavrával, ale pořád jsem šel. A pak jsem ji nakonec opravdu uviděl.

Objevila se přede mnou. Kolem ní spousta přístrojů, který pípaly, blikaly, bzučely, a ona tam

uprostřed toho všeho ležela bez hnutí a bez života. Jako by ty přístroje žily místo ní, za ni, jako by to ani nebyla ona. Kláro, chtělo se mi vykřiknout, ale neměl jsem sílu.

Všechno se najednou začalo točit, celá místnost se převrátila vzhůru nohama a já se sesunul k zemi stočený do klubíčka. Poprvý v životě se mi zachtělo nebejt, neexistovat, rozptýlit se někam do ztracena. A pak už jsem jenom cejtil, že se mi to přání začíná plnit a já se ztrácím. Přicházelo to pozvolna, pomalu, nešlo myslet na nic jinýho, tak to bylo intenzivní, a já se tomu úplně a beze zbytku poddal.

Probudili mě až nějací dva muži v černých oblecích. Ležel jsem už zase na posteli v nemocničním pokoji a nechápal jsem, jak to, že jsem ještě naživu. „Musíte teď na chvíli s námi,“ povídá jeden.

Posadil jsem se.

„A musíte být silný,“ řekl ten druhý.

Oba nasadili tragickéj výraz.

„Jste připraven?“

„Ano,“ povídám, i když trochu nechápavě.

Ale přistoupil jsem na jejich hru.

Vedli mě jako na popravu. Jeden mě držel z jedné strany, druhý z druhý a přes oči mi zavázali černej šátek. Trochu jsem zneklidněl, ale pořád mi něco říkalo, že je to všechno jenom nějaká nová hloupost.

„Jste opravdu připraven,“ zeptal se mě znovu jeden z těch chlapů, když jsme se konečně zastavili. Pokýval jsem hlavou, že ano.

„Musíte být silný,“ opakoval i ten druhý.

„Bude to pro vás šok.“

„Někdo by ten pohled také nemusel vydržet.“

„Je to opravdu strašné.“

„Možná byste se na to měl posadit.“

„Já...“ zkusil jsem taky něco říct, ale nebylo mi dopřáno.

„Ono to není jen tak.“

„To rozhodně ne. Člověk ve vašem stavu by takovou podívanou nemusel ani... ani...“

„Ani přežít!“

„Ano, přesně. A kdo ví – možná i něco horšího.“

A tak se pořád trumfovali a přebíjeli a já najednou ucejtil, že mám volný ruce. V zápalu slovního boje mě oba naráz pustili a tak jsem si sám pomalu sundal pásku z očí... Podlomily se mi kolena. Zíral jsem na bílou vaničku, ve který ležel v krvi rozřezanej plyšovej medvěd.

Co to má znamenat?!

„To je vaše dítě,“ řekl jeden z mejch průvodců a nasadil si černý brejle.

„Cože?“ zděsil jsem se.

„Museli jsme vám ho ukázat, abyste ho identifikoval.“

„Co... já... jak... proč?“ povídám zmateně.

„No protože –“

„Co je to?“ zařval jsem, když jsem se znovu podíval na vaničku.

Části toho plyšovýho medvěda totiž začaly srústat. Byl najednou úplně celej a v pořádku. Pak otevřel oči. Stál jsem jako zkamenělej. Medvěd se pomalu posadil, rozhlídnul se po místnosti a jeho pichlavý oči se zabodly do mě.

„Mě se jen tak lehko nezbavíš,“ řekl pisklavě a začal se smát tím nejšílenějším smíchem, kterej se odrážel od stěn místnosti a...

Vykřikl jsem a otevřel oči. Ležel jsem úplně splavenej na posteli a křečovitě se držel pelesti. Nade mnou se skláněla sestra.

„No tak, jenom klid,“ utěšovala mě.

Ale já už byl v tu chvíli jako ryba chycená na háček. Věděl jsem, že je úplně zbytečný se tomu bránit, věděl jsem, že nemá smysl se nějak vzpouzet. A tak jsem za chvíli, když sestra odešla, prošel naposledy dveřma pokoje, pak chodbou, dál do vrátnice a už jsem stál venku a dejchal čerstvej vzduch jednoho z těch silnejch letních odpolední. V županu jsem sice vypadal na ulici trochu podivně,

ale bylo mi to jedno.

Šlo se mi těžko, ale spěchal jsem.

2

Byl jsem nemocný. Měl jsem vysoké teploty a nikdo nevěděl, co že mi to vlastně je. Ležel jsem pod peřinou a najednou se v pokoji rozzářilo obrovské intenzivní světlo, které ale za okamžik zase zhaslo. Jenže to světlo s sebou přineslo něco hrozného. Už se mi přesně nevybavuje, jak to doopravdy vypadalo, ale vím jen, že to byla nějaká zrůda, která měla dvě hlavy. A já, i když jsem byl zesláblý a vyčerpaný horečkou, vstal, popadl svůj dětský dřevěný meč a začal jsem s tím zvířetem bojovat. Mával jsem kolem sebe jako o život. Napravo rána, nalevo rána. Měl jsem zavřené oči a pokoj se se mnou točil a houpal a já slyšel jen příšerný řev toho zvířete, a tak jsem ho bil dál a dál.

Uklidnili mě až rodiče. Chvíli mi trvalo, než jsem se úplně vzpamatoval. Táta s mámou mě křečovitě drželi a byli hrozně zkrvavení. V celém pokoji byl hrozný nepořádek. Všude střepy, třísky, rozbité a rozházené věci. Měl jsem najednou pocit, jako bych to předtím ani nebyl já.

3

Musím s tím už jednou provždy skoncovat. Jinak to skončuje se mnou. S tím, co mi ještě zbylo. Seděl jsem v čekárně na lavičce, když se konečně přiřítíl poloprázdnej autobus. Musím přiznat, že jsem byl zvědavěj, co mi řidič řekne a jestli mě vůbec pustí dovnitř jenom v tom barevném pyžamu. Ale on mi klidně prodal jízdenku a uvelebil se zpátky na sedačce za volantem, aby vzápětí vyrazil co nejrychlejc zase o kus dál.

Ten starej venkovskej křáp, kterej byl určitě garážovanej někde ve stodole u krav, sebou házel a drncal a kodrcal se po asfaltový silnici tak šíleně,

že jsem myslel, že ze mě vytřese duši. Snažil jsem se na to nemyslet a pozoroval jsem krajinu, která se kolem nás vlekla jako hlemýžď, ale co naplat, stejně to nepomáhalo. Na příští zastávce, byla to taková opuštěná náves, kde se honili dva podvratáci, přistoupila nějaká baba a hned se usadila vedle mě. Nevím proč, když bylo všude kolem plno volnejch míst.

„Kampak jedete, panáčku?“ spustila po chvíli, když si mě dostatečně a zblízka prohlídla.

„Jenom tady kousek.“

„Kam kousek?“ nedala se.

„Na zámek, pani,“ řekl jsem úmyslně podrážděně a doufal, že už mi dá pokoj.

Ne tak baba...

„A co tam budete dělat?“

Začal jsem jí mít tak akorát dost.

„Pani, dejte mi laskavě pokoj!“

„Ale tak to promiňte, mladý muži, to já nevěděla, já myslela, že si chcete povídat, já...“

„Ne, nechci si povídat,“ přerušil jsem ji.

„No dobrá, vždyť já už mlčím. Já jenom, že byste třeba rád věděl, že byste měl vědět – ale ne, když nechcete, tak nechcete, to se nedá nic dělat. Vaše škoda.“

Co bych měl vědět?

„A co jako?“ nevydržel jsem.

„Nic,“ povídá baba uraženě.

„Proboha, to vás mám odprosit, nebo co?“

„No, možná...“

„Dobře. Tak já se teda velice omlouvám, že jsem na vás byl hrubý, a teď mi prosím řekněte tu veledůležitou věc, kterou bych měl vědět.“

„Tak jednoduchý to zase nebude,“ řekla baba radostně. „Nejdřív mě musíte, hochu milý, políbit.“

Zůstal jsem na ni přihloupě civět.

„No co, jsem sice už trochu stará, ale taky mám ještě svy potřeby. Jen se tak nekoukejte, vždyť chci jenom obyčejnou pusu.“

Stále jsem na ni přihloupě civěl.

A ještě chvíli.

A pak jsem jí dal pusku na tvář. V tom okamžiku se rozzářila jako sluníčko a povídá: „Máte rozepnutej poklopec.“

Podíval jsem se. Byla to pravda.

„Děkuju,“ řekl jsem a pečlivě si zapnul všechny knoflíky. „No a teď už mi to snad konečně můžete říct.“

„A co, prosím?“

„Nedělejte si ze mě srandu nebo...“ teprve mi to došlo.

Podíval jsem se znovu na poklopec, pak zpátky na babu a nechtěl jsem tomu věřit.

„To jako – to je všechno?“

„A to vám nestačí? Víte, jak by se vám mohli posmívat venku, kdybych vás na to, andílku, neupozornila?“

Já tě zabiju! Já tě, babo jedna zpropadená, uškrtim na místě, jestli mi okamžitě neřekneš ještě něco důležitějšího, než že mám rozepnutej poklopec!

„Ale dobrá. Za tu hezkou pusinku vám dám já něco na oplátku,“ řekla, vytáhla z kabelky krabičku od sirek a podala mi ji. „Pečlivě ji opatrujte, bude se vám náramně hodit. Je to otázka života a smrti.“

„A co s tím mám dělat?“ chtěl jsem se otočit na babu, ale ta už byla v čoudu.

A to doslova. Zůstal po ní jen slabej zápach síry, kterej jsem rozehnal rukou.

Otevřel jsem zvědavě krabičku, protože se mi zdálo, že je prázdná. Vysypala se z ní spousta muších mrtvol. Co to má znamenat? Chvíli jsem si je prohlížel a pak jsem z dlaně nasypal mouchy zpátky do krabičky a tu schoval do kapsy.

Znovu jsem se zahleděl do krajiny a snažil se na něco upamatovat. Ale nic. Připadalo mi, že tudy jedu poprvý v životě, že jsem tady ještě nikdy nebyl. Všude panoval klid a čím víc jsme se blížili k místu, kde jsem měl vystupovat, tím ubejvalo

i domů a vůbec všech známek civilizace. A pak už jsme jeli jenom lesem a občas, sem tam, minuli neudržovaný pole, polorozpadlej statek nebo barák s vytlučenejma oknama a vesměs všechno zchátralý, zrezivělý, plesnivý, opuštěný a hlavně smutný. Ticho a mrtvo. Bez života. Rozhlídnul jsem se po autobuse a jaký bylo moje překvapení, když jsem zjistil, že už tu sedím sám. Ani jsem nestačil postřehnout, kdy a kde všichni vystoupili. Už jsem zbyl jenom já a řidič.

Vlekli jsme se dál. Z kopce, po rovině, do kopce. Vystoupil jsem na zastávce, která se jmenovala příznačně: Zámecká. A pak jsem šel asi pět minut po lesní pěšině, než jsem zámek uviděl.

Prošel jsem bránou do zahrady, po schodech na terasu a z terasy mě dovnitř pustily prosklený dveře, který byly pootevřeny, a když jsem za ně vzal, strašně nepříjemně zavržaly. Vstoupil jsem a na obličeji mi uvízla hustá pavučina.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem hlasitě, abych tak zjistil, jestli je někdo uvnitř.

Ale nikdo nepřišel, nikdo se neozval a já po chvíli udělal pár kroků dál od dveří, protože už jsem se i v panujícím šeru trochu rozkoukal. Stál jsem v nějakým obrovským sále se spoustou obrazů po stěnách a sem tam se ze tmy rýsoval i obrys nějakýho stolku a židlí.

Uviděl jsem schody a zamířil k nim. Pak nahoru do prvního patra a tady jsem se zastavil. Z obou stran, zprava i zleva, se na mě dívala dlouhá chodba s nekonečným množstvím dveří.

Začal jsem je všechny ve spěchu otvírat.

A když jsem otevřel předposlední na pravý straně chodby, tak jsem to uviděl. V rozestlaný posteli pod červánkovými nebesy ležela dvě těla. Znal jsem je oba. Jeho i ji. Stál jsem jako solnej sloup, a když jsem se díval na něj...

Máma mě držela za jednu ruku a táta za druhou.

„Ne, tam nepůjde!“ křičela máma.

„Ale půjde!“

„Nepůjde!“

„Říkám, že půjde!“ křičel táta.

„Nic takovýho dělat nebude,“ trvala na svém máma a tahala mě zpátky k sobě.

Ale táta se nedal, nepouštěl mě, a tak se s mámou přetahovali. Přetahovali se o mě.

„Půjde na nějakou uměleckou školu. Vždyť víš, jak umí krásně psát!“

„To je sice hezký, ale to ho nemůže nikdy uživit...“

„Třeba na konzervatoř nebo na DAMU, ale ne dělat nějakýho obyčejnýho dělníka!“

„Ale vždyť si může psát klidně dál, ale nejdřív z něho musí přece něco bejt!“

„Půjde na uměleckou školu,“ opakuje máma pořád dokola.

Stojím mezi nimi a nic neříkám. Jsem najednou jen napnutým provazem mezi dvěma světy a cítím, jak mě k sobě každý táhne čím dál tím větší silou.

„Nepůjde!“

„Půjde!“

„Říkám, že ne!“

„Půjde a hotovo!“

Už to nejde vydržet!

A pak se to stalo. Roztrhli mě.

Stojíme tu najednou dva. Jeden u táty a druhého k sobě přitáhne máma. Roztrhli mě. Jsme dva a stojíme proti sobě a díváme se jeden druhému do očí.

5

Takže je to pravda. Stalo se to. Vždycky jsem něco takovýho tušil, ale nikdy jsem neměl odvahu si to připustit. Díval jsem se na svůj druhý já a přepadl mě podivný pocit, že jsem až doted' byl někde, kde jsem ani být neměl, ale přitom jsem

tam být musel, a že tam do toho světa vlastně ani nepatřím. Ale pak jsem taky věděl, že se tam stejně budu muset vrátit a pokračovat v tom, co jsem začal, a že to budu muset vydržet až do úplného konce. A to mě naplňovalo hrůzou.

A pak jsem se zahleděl na ni. Byla to ona. Konečně. Stál jsem v ložnici. Zatažený záclony, karafa s vínem, dva nedopitý poháry, vedle nich nějaká podivná lahvička... Ta podivná lahvička! Šel jsem blíž a vzal ji do ruky. Měla brčálově zelenou barvu a byla prázdná. Přičichl jsem a v tu chvíli jsem všechno pochopil. Hlavně ty bezvládný těla na posteli. Přiskočil jsem k nim, abych zjistil, jestli jsou ještě naživu.

Byli živí a já si oddechnul. Ale co teď? Chtělo by to nějaké protijed. Nějaké účinné protijed. Baba, vzpomněl jsem si. Ta baba z autobusu! Že by myslela tohle? Vytáhl jsem tu podivnost z kapsy...

Po chvíli se mi podařilo otevřít bezvládné pusy a záměrně jsem jí až do krku nasypal skoro celý obsah krabičky. Uslyšel jsem zamlaskání a byl jsem rád, že polyká. Šíleně se mi třásly ruce a byl jsem tak nervózní, že jsem úplně zapomněl na něj. Zbyly mi jen poslední dvě mrtvé mouchy. Rychle jsem mu je vpravil do krku. Trochu se mi zvedl žaludek...

...

„Já? – Já budu moučařem,“ odpověděl jsem bez rozmyšlení.

...

Nevím, jak dlouho jsem pak seděl vedle postele, ale jistý je, že on otevřel oči jako první.

Chvíli koukal do stropu a pak se podíval na mě. Nebyl vůbec překvapený. Jako by mě čekal, jako by předem věděl, že tady sedím.

„Trochu mě bolí hlava,“ povídá.

„To mě taky.“

„Tak jsi přece jenom přišel.“

„Musel jsem...“

„Já vím,“ řekl chápavě a pomalu se otočil k ní.

„Musíš ji zachránit.“

Pak vstal, bylo vidět, že mu to dělá problémy, a postavil se k oknu. Odhrnul záclonu a podíval se ven.

„A co já?“

„Co myslíš?“

„Co bude se mnou?“

Nevěděl jsem, co na to odpovědět. Co bude s ním?

„Já vím, že musím odejít... já to vím a nebráním se tomu. Ale nechce se mi, věř, že ne,“ zvýšil nervózně hlas.

„A co kdyby... ale ne, to je hloupost...“

„Ano? Co si chtěl říct? Tak povídej!“

„Myslel jsem, že když jsme se mohli rozdělit, můžeme se třeba zase spojit,“ řekl jsem a podíval se na něj.

Stál u okna a hltal každý moje slovo.

„To by možná šlo. Vstoupil bych zpátky do tebe a tím bych se vlastně rozplynul tady,“ ukázal rukou do prostoru. „Ale zůstal naživu v tobě...“

Vstal jsem a šel přímo k němu, abych mu to ulehčil.

Chtěl jsem zkrátit ten nepříjemnej čas, kterej dělí rozhodnutí od jeho skutečnění. Blížil jsem se k němu. Cejtíl jsem mezi náma obrovský napětí.

Jiskřilo to. Pak už jsem stál před ním a on mě objal a mizel ve mně. Pomalu se ve mně ztrácel, až zmizel docela. V tu chvíli mě napadlo, že konečně budu mít všechno jenom sám pro sebe.

Najednou jsem uslyšel nějakej šramot. Otočil jsem se. Uviděl jsem ji, jak se neklidně převaluje na posteli. Udělalo mi to radost, protože ještě před chvílí tu ležela úplně bez hnutí. Taky už jí zrůžověly tváře. Je na čase, abych se vypařil.

A rychle, protože se začínala probírat.

Zavřel jsem za sebou dveře a spěchal ke schodům.

Seběhl jsem dolů a tam, pár kroků přede

mnou, seděli dva barevní psi. Takže to nebyl sen, když jsem je viděl přebíhat silnici. Tak co, miláčkové, přišli jste mi poděkovat, že jsem včas šlápnul na brzdu? Ale oni se místo toho jen kousek rozestoupili a udělali tak uličku, aby mezi nima mohlo projít to malý chlupatý monstrum, který se až doted' schovávalo vzadu.

„Mě se tak lehkou nezbavíš!“ zaznělo mi znova v uších pisklavým hlasem.

SEDMÁ KAPITOLA

Jakmile jednou přijmeme zlo, nežádá už, abychom mu věřili.

F. Kafka

1

„Jsem u tebe,“ řekl Martin Kláře, která se právě probírala z bezvědomí.

„Co... co se to stalo?! Kde to jsem?“ zeptala se Klára po chvíli napjatého ticha.

„Měli sme nehodu... Ale neboj se, všechno bude zase v pořádku.“

Klára zavřela oči.

„Musíš teď jenom odpočívat. Já budu s tebou,“ řekl Martin, aby ji povzbudil. „Pořád budu s tebou. Nikdy tě neopustím,“ dodal potichu.

2

Šel jsem do toho obchodu a prohlížel si pečlivě jednu plyšovou hračku za druhou. Nikde jsem ho ale neviděl. Už jsem začal propadat beznaději. Stálo mě to hodně sil se sem vypravit a musel jsem o tom dlouho přemýšlet. Ten obchod byl pořád na svém místě a já si naprosto přesně vzpomínal, jak jsem ho tady viděl a jak hrozně jsem ho chtěl. Jenže tenkrát to nešlo. A teď, když bych si ho koupit

mohl, už tady není. Ale copak jsem mohl věřit tomu, že by tady po tolika letech ještě seděl? Připadal jsem si jako blázen. Bezradně jsem se rozhlížel po obchodě. A vtom jsem ho uviděl! Seděl úplně v rohu krámu, zaprášenej, špinavej, ale pořád se na mě díval těma svejma očima, který mi jako dítěti neodolatelně učarovaly. Vzal jsem ho, opatrně oprášil a šťastně jsem zamířil k pokladně.

3

Jednoho podzimního dne sedí Martin s Klárou mlčky u snídaň. Klára rychle usrkává čaj, zřejmě spěchá do práce, a Martin ji nanápadně pozoruje. „Musím jít.“

„Ahoj.“

Klára vstává a za pár okamžiků za sebou zavírá dveře jejich bytu.

A najednou je všude kolem úplné ticho, do něhož zní jen tikot hodin, které visí na stěně. Martin bude ještě chvíli sedět, pak vstane, půjde k telefonu a vytočí číslo.

„Haló... Jseš to ty? ...jseš tam sama? ...opravdu? ...je ti alespoň smutno? ...opravdu? ...miluju tě ...já určitě brzo přijedu ...tak se uvidíme ...ty mi nevěříš? ...měj se moc krásně...“

Položí sluchátko a v rohu vedlejší místnosti se záludně uchichtne plyšový medvěd, který bude držet v ruce nespočet podivných pozvánek:

Pozvánka na slavnostní PLES,

který se koná večer od 20.00 hodin ve velkém zámeckém sále v přízemí.

Všichni pánové jsou srdečně zváni.

X x x

Jan Pavel

Vydalo nakladatelství ARIETA s. r. o. v Praze roku 2005

jako svou 1. publikaci

Odpovědná redaktorka Markéta Nováková

Obálka, ilustrace, grafická úprava Kevin V. Ton

Sazba písmem Times

Tisk PBTisk s.r.o., Příbram

Vydání první

Počet stran 128

www.arieta.cz